

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

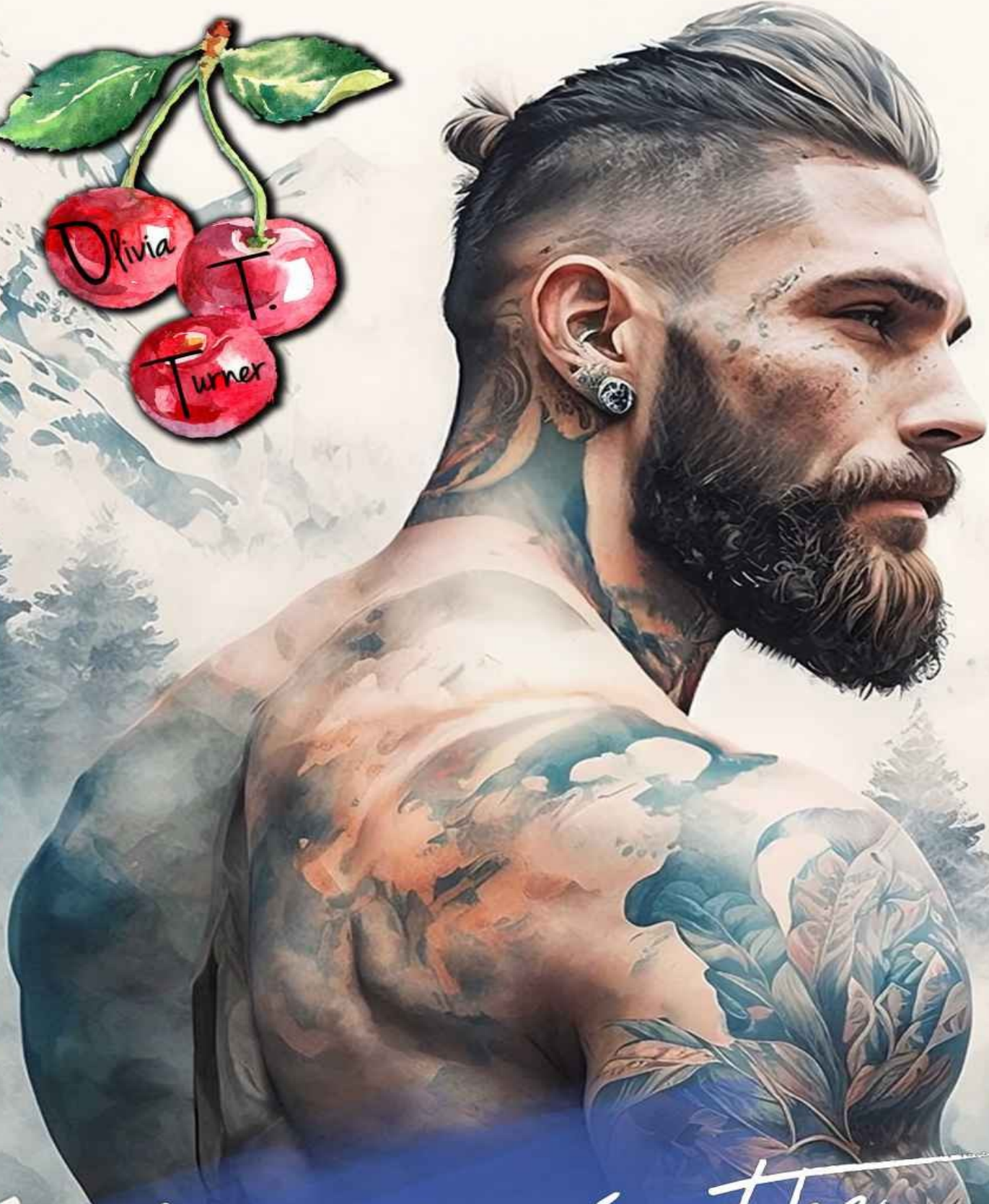
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Yearning in the **MOUNTAINS**

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Dağlarda Özlem

Greene Dağ Çocukları

Olivia T. Turner

İçindekiler

[Telif Hakkı](#)

[Dağlardaki Özlem Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Sonsöz Epilog](#)

[Daha fazla dağ adamı!](#)

[Gelin ve özel Facebook Grubuma katılın! Sesli](#)

[Kitaplar](#)

[OTT'ye Takıntılı Olun Beni](#)

[Takip Edin...](#)

Telif hakkı © 2023 Olivia T. Turner'a aittir.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü yazarın yazılı izni olmaksızın e-posta, fotokopi, baskı, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez. İzin talepleri için Olivia@oliviattturner.com adresine e-posta gönderebilirsiniz.

**Lütfen yazarın emeğine saygı gösterin ve bir
kopyasını satın alın.
Teşekkürler!**

Bu bir kurgu eseridir. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, işletmeler, şirketler, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

www.OliviaTTurner.com

Editör Karen Collins Düzenleme
Kapak Tasarımı Olivia T. Turner

Dağlarda Özlem

Doğru kiralık kulübede olduğumu
sanıyordum. Bunun benim duşum
olduğunu sanmıştım.

Etrafta çıplak dolaşabileceğimi düşünmüştüm.
Yanılmışım.

Burası Duncan Dove'un kulübesi.

Huysuz, münzevi dağ adamı.

Beni duştan çıktıktan sonra üzerinde tek bir kıyafet
olmadan evinde buldu.

Sonra da ona bağırarak cesareti buldum.

Bu sahiplenici sakallı alfa bana bir bakış attı ve hiçbir yere
gitmeyeceğimi anladım.

Yanlış kiralık mülk ya da değil, ben burada
kalıyorum. Ve gitmeme izin vereceğinden emin
değilim.

Bu şehirli kız hayatının tatilini yapmak üzereyken,
adada yaşayan diğer tek kişiyle tanışır.

dağ - onu bırakmayan ateşli, takıntılı, sakallı bir dağ
adamı!

Aldatma olmadan ve süper tatlı bir HEA garantili en iyi
şekilde anında aşk. Keyfini çıkarın!

Komşum Cynthia'ya.
Üstsüz mahalle peyzajcılarını izlemeyi benim kadar seven.

Birinci Bölüm

Vivian

II

"Şimdi neredesin?" diye soruyor annem. görüntülü sohbet ederken kulaklıklar. Uber'imın arkasından onu ve babamı aradım.

"Greene Dağları'na yeni geldim," diyorum onlara. "Şimdi kiralık kulübeye gidiyorum."

"Pek hijyenik görünmüyor," diyor annem burnunu kıvrıp etrafıma bakarken. Babam Wall Street Journal'ı indiriyor ve ilk kez ekrana bakıyor. "Senin için limuzinleri yok muydu?"

"Burası dağlar anne, Paris değil."

"Paris'e neden gitmediğini hâlâ anlamıyorum," diyor başını sallayarak. "Moda Haftası'ndayız."

Babam gazetesine geri dönerken ona "Paris'e yüzlerce kez gittim," diyorum. "Dağlara hiç gitmedim."

Aslında hiç doğada bulunmadım. Ailem tamamen şehirlerle ilgilidir. Milano, Tokyo, Montreal, Buenos Aires,

Barselona, Dubai, hepsinde bulundum. Çocukluğumda ailemle gittiğim tatiller lüks, sosyete ve betondan ibaretti. Bir kaldırımdan çıkmadığı sürece hiç ağaç görmedim.

Bir keresinde aileme bir haftalığına Londra'ya uçmak yerine kamp yapmaya gidip gidemeyeceğimizi sordum. Annem alay etti ve kampın zevksiz insanlar için olduğunu söyledi.

"Ya da para yok," diye ekledi babam.

Londra harikaydı, diğer tüm tatiller de öyleydi (şikayetçi değilim), ancak vahşi dağlarda ilgimi çeken bir şey vardı. Bazen, iş yerindeki stresli zamanlarda, kendimi ekran koruyucumdaki dağlık fotoğraflara bakarken buluyorum ve ya...

Ya Manhattan'da kurduğum moda imparatorluğunu bırakıp temelli buraya taşınırsam?

Ama sonra telefon çalıyor ya da Martin günün kriziyle ofisime dalıyor ve bu düşünce geldiği gibi hızla kayboluyor.

"Bir keresinde seni tatil için Zürih'e götürmüştük," diyor annem kırılgan bir ifadeyle. "Hatırlıyor musun, Jack? Jakuzisi bozuk olan o dağ evini kiralamıştık ve o pasaklı mülk yöneticisi bu konuda tam bir pislikti."

"Hatırlıyorum," diye mırıldanıyor babam okurken.

Pek hatırladığım gibi değil ama neyse. Annem adama çok kötü davrandı ve Noel arifesi olmasına rağmen hemen gelip tamir etmesini bekledi.

"Geri dönüp makul bir yere uçmak için çok geç değil," diyor annem. "Bir ayı tarafından yenmek için fazla güzelsin. Sence de öyle değil mi Jack?"

"Çok fazla güzel," diye mırıldandı babam.

Gözlerimi devirmek için içimden gelen dürtüyle savaşıırken iç çekiyorum.

"Ayrılıyorsunuz," diye yalan söylüyorum.

"Gitsem iyi olacak."

"Burada resepsiyon gayet iyi," diyor. "Eğer biraz dağa ihtiyacınız varsa neden Cabo San Lucas'a gitmiyorsunuz? Orada bir villa kiralayabilirsin-"

Ekranımdaki küçük kırmızı X işaretine bastım ve ailem ortadan kayboldu.

İşe ara vermeye ihtiyacım olduğu kadar onlara da ara vermeye ihtiyacım var. Aynı binada, aynı katta yaşıyoruz.

Anneme evimin anahtarını verdiğimi hiç hatırlamıyorum ama onda bir tane var ve her gün kullanıyor. Her zaman uğruyor. Sürekli yorum yapıyor, eleştiriyor, beni deli ediyor. Artık dayanamıyorum.

Bırakın onunla aynı binayı, aynı şehirde yaşamayı bile asla tercih etmezdim ama onlara taşınacağımı söylediğimde bana haber vermeden onlarla aynı katta bir daire kiralamışlar. Bu büyük bir sürpriz oldu.

Sürpriz! Bizden asla kaçamayacaksın!

Ne yapmam gerekiyordu? Manhattan'da tamamen ödenmiş harika bir daireden vaz mı geçecektim? Bir iş kurmuştum ve biriktirebildiğim her kuruşu biriktirmeye çalışıyordum. Bu teklifi geri çevirmek aptalca ve sorumsuzca olurdu, ben de geri çevirmedim.

Ve o zamandan beri pişmanlık duyuyorum.

"Montana'ya ilk kez mi geliyorsun?" diye soruyor Uber şoförü, sessizliği bozarak. Uzun dağınık saçlı ve eski yırtık tişörtü o kadar kirli ki resim yaparken giymeye utanacağım yaşlı bir adam.

"Ha? Evet. Dağlara ilk kez çıkıyorum."

Dikiz aynasından bana baktı. "Yanaştığımda Greene Mountain Lodge'da kalacağını düşünmüştüm."

"Nedenmiş o?"

"Güzel kıyafetler ve süslü bavullar yüzünden. Kilometrelerce ötedeki en lüks yer burası."

"Oh," diyorum zoraki bir kahkaha atarak. "Bearskin Dağı'nda güzel bir yer kiraladım."

"Bearskin Dağı'nda hiç güzel yer yok, bayan. Tabii Duncan Dove ile kalmıyorsanız, ama onun hiç ziyaretçisi olmaz."

Şimdi sinirlenmeye başlıyorum.

O toprak yola dönerken ben de listeyi yukarı çekiyorum. Etrafımız uzun ağaçlar ve sık bitki örtüsüyle çevrili. Dik bir yokuştan yukarı çıkmaya başladığımızda sırtım kamyonentinin koltuğuna gömülüyor.

"İşte," diyorum lüks kabini bulup ona gösterirken.

Kamyonu durduruyor ve uzun bir süre bakıyor. GPS'i kontrol ederken "Adres bu," dedi.

"Ama burada böyle bir yer olduğunu hiç duymadım."

Pencereden dışarı bakarken kaslarım seğiriyor.

Kahretsin.

Bu daha önce hiç kullanmadığım yeni bir kiralama sitesi ve listede herhangi bir yorum yoktu.

Hayır, olamaz.

Muhtemelen yeni bir binadır ve bu adam kim ki? Bu geniş dağ silsilesindeki her mülkü bilmesine imkan yok.

"Eminim her şey yoluna girecek."

"Sen öyle diyorsan," diyor omuz silkerek telefonumu geri verirken.

Sanırım buranın bir aldatmaca olduğu ortaya çıkarsa her zaman şehre gidip Greene Mountain Lodge'da kalabilirim.

Arabayı dağa doğru sürmeye devam ediyor ve ben de çarpıp sarsıldıkça kapının koluna tutunuyorum.

Manzara muhteşem ama şu anda buna odaklanamıyorum. Bu konuda içimde kötü bir his var. İlerideki ağaçların arasından bir çatının ucu çıkmadan önce dağın etrafında dolanmak yarım saat kadar daha sürüyor.

"Haklıymışsın," diyor şoför gülerek. "Burada bir yer var."

Rahatlamış bir şekilde nefes verirken koltuğa gömülüyorum. Bunun için şükürler olsun.

Ama arabayı sürerken panik geri gelir. Hiç de fotoğraflardaki gibi görünmemektedir. Terk edilmiş, yıkık dökük ve dökülüyor.

Rezervasyon yaptırdığım lüks kabin tamamen kütüklerden inşa edilmişti ve muhteşem dağ manzarasına bakan geniş bir sundurması vardı.

Bu boktan kulübenin çürüyen ahşabının üzerine mavi plastik bir muşamba zımbalanmış ve verandası çöplerle dolu.

Şoför kamyonu park ederken "Resimlere pek benzemiyor," diyor.

"Öyle mi düşünüyorsun?!" Nefes nefese kalmaya başlayınca bağırdım. "Çatıda lanet bir delik mi var?!"

Aman Tanrım, öyle! Lanet olası çatıda kocaman bir delik var!

Burada kalamam.

Şoför kamyondan inerken, "Pekâlâ, sizi yerleştirelim," diyor.

"Bekle!" Neredeyse çığlık atacaktım.

Ya beni duymuyor ya da görmezden geliyor, ama durum ne olursa olsun, ben dehşet içinde kulübeye bakarken o kamyonetinin arkasına doğru yürüyor.

Olamaz. Bu benim en kötü kabusum. Pencereleer pis. İki tanesi çatlamış. Baca parçalanmış ve tuğlaları çökmüş çatının üzerine düşmüş.

Etraftaki otlar o kadar uzamış ki, sanki toprak onları yeniden emiyormuş gibi görünüyor. İnanın bana, bu cehennem çukuru yok olduğunda termitlerden başka kimse özlemeyecek.

Pencereye vurulunca sıçradım. "Dışarı çıkın, bayan."

Kapıyı açtı ve ben emniyet kemerime yapıştım. "Burada kalamam."

"Orada kalamazsın," diyor kamyonetini işaret ederek. "İşe dönmem gerekiyor."

"İştesin," diyorum çaresiz bir ses tonuyla. "Para ödüyorum Sen."

"Bu sadece bir ek iş," diyor ellerini kalçalarına dayayarak. "Benim asıl işim ağaç kesmek. Patron işlerin az olduğu öğle yemeği saatlerimde bunu yapmama izin veriyor ama şu aşağıdaki dağda kesilmesi gereken bir ağaç var ve akşam yemeğinden önce ona ulaşmalıyım yoksa patronum kıcıma tekmeyi basacak."

"Beni kasabaya bırakabilir misin?"

Başını sallar ve yere tükürür. "O tarafa gitmiyorum."

Çantamı açarken, "Buna değmesini sağlayacağım," diyorum. Kahretsin, üzerimde sadece onluk var. Almasını umarak ona doğru itiyorum.

Öyle.

Neredeyse ağlayacaktım, çok rahatladım. Bu cinayet kabininde kalmak zorunda değilim. Küveti, oda servisi ve kral yatağı olan lüks bir kabinde olacağım.

"Buranın birkaç fotoğrafını çekip o şirkete göndermelisin," diyor. "Belki harcadığın onca para için geri ödeme alabilirsin."

"Harika bir fikir!" Elimde telefonumla kamyondan atlarken "Harika fikir!" diyorum.

Onlara çatıdaki deliğin resmini gösterdiğimde para iadesini reddetmekte zorlanacaklar.

Burası yakından daha da kötü. Bir ton su hasarı var ve hiç elektrik yok gibi görünüyor. Dışarıda bir ev mi var?!

Aman Tanrım, öyle!

İnanamayarak oraya doğru yürüyorum ve her açıdan fotoğrafını çekiyorum. İğrenç bir şey.

O şeyi kullanmak zorunda olmadığım için çok mutluyum. Ölürdüm.

Vahşi doğada kalmak isterken ne düşünüyordum ki? Sanırım annem haklıydı, dünyanın bu kısmı için yaratılmamıştım.

Korku kulübesinin yanı sıra, manzara da oldukça muhteşem. Bu benim-

"Ne?!"

Bir motor sesi duyduğumda başımı çevirdiğimde nefes nefese kalıyorum.

Şoför direksiyona geçti ve bana özür dileyen bir bakış attı. "Üzgünüm, bayan. Gitmem gerek!"

"Hayır!" Koşarken çığlık atıyorum. "Beni burada bırakamazsın!" "İyi olacaksın," diye bağırıyor kamyonu hareket ederken. "Aşağıda içinde taze balık olan bir nehir var.

ve suyu da içebilirsiniz."

"Ne?!" Louis Vuitton valizlerimi tozunun içinde bırakarak uzaklaşırken çığlık atıyorum. "Geri dön! Lütfen!!"

Durmuyor.

Kamyonetinin az önce çıktığımız dik yolda kayboluşunu izlerken kalbim çılgınca çarpıyor.

Öylece gitti. İşte böyle. Ne pislik ama! Başka bir Uber çağırmalıyım.

Lanet olsun.

Telefonum hiç çekmiyor. Deniyorum, deniyorum ama ne yaparsam yapayım ve ne kadar yüksekte tutarsam tutayım donmuş bir ekrandan başka bir şey alamıyorum.

"Ne yapacağım ben?" Dehşet içinde etrafıma bakarken özellikle kimseye sormuyorum. "Şimdi ne yapmam gerekiyor?"

Sabit hat.

Bu kelime birden aklıma geldi.

"Evet!" Belki kulübede sabit hatlı bir telefon vardır. Kulübeyi arayıp beni alması için birini göndermeleri için milyonlarca dolar teklif edebilirim. Buradan ayrılır, muhteşem bir süitte kalır ve tüm bunları arkamda bırakırım. Manhattan'daki şık partilerde anlatabileceğim eğlenceli bir anekdottan başka bir şey olmayacak.

Sadece içeri girmeliyim.

Gulp.

Derin bir nefes alıyorum, tavandan sarkan ve saçıma takılmayı düşünen yarasalar olabilir diye kazağımı başıma sarıyorum ve yavaşça verandaya doğru ilerliyorum.

Telefonumun feneri açıkken, çürüyen ahşap kalasların üzerinden dikkatlice geçip ön kapıya yöneliyorum. Mentешeleri çıkmış ve açık kapıya yaslanmıştı. Tabii ki öyle.

Onu kaldırıp kabine yasladım.

"Alo?" Karanlık yerde etrafıma bakınırken, zayıf telefonumun ışığını etrafa saçarak endişeyle söylüyorum. "Evde kimse var mı?"

Bu kulübenin içinde acayip bitkiler yetişiyor. Tavandan sızan tüm su çürüyen yapraklarla karışmış ve burada tam bir ekosistem yaratmış.

Çalışan bir sabit hat bulma umudum her geçen saniye azalıyor.

Oraya hala adımımı atmadım. Adım atacağımdan da emin değilim.

Telefonumun ışığını köşeye tuttuğumda ve bana geri yansıyan gözleri gördüğümde çığlık atıyorum.

Ve koş.

Ve lanetle.

Bir sürü küfür.

Burayı listeleyen dolandırıcıya, beni ortada bırakan soföre ve en çok da kendime lanet ediyorum.

Ne düşünüyordum ki? Gerçekten mi?

Doğayla bütünleşeceğimi ve ruhani bir uyanış yaşayacağımı düşünmüştüm. Bu başka bir şey!

Bavullarımı alıp yola koyulurken hâlâ nefes alıyorum ve kalbim küt küt atıyor. Bütün gece yürümek zorunda kalsam da umurumda değil, buradan gidiyorum. Burada bir saniye daha kalmayacağım.

İki büyük ve ağır valizimi toprak yolda sürüklüyorum ve asla arkama bakmıyorum.

Bir saat sonra ölüyordum. Omuzlarım beni öldürüyor, ayaklarım ağrıyor, sıcak, terli, aç, huysuzum ve bavulumun tekerleklerinden biri kırıldı, bu yüzden onu bu aptal dağdan aşağı yarı sürüklüyorum, yarı yuvarlıyorum.

Tam başaramayacağımı düşündüğüm anda, bu lanetli yoldan ayrılan toprak bir yol görüyorum ve vücudum canlanıyor.

"Bu...?"

Toprakta yeni lastik izleri var. Bu olabilir mi? Kaybedecek bir şeyim olmadığı için yola devam ediyorum.

"Aman Tanrım!" Birkaç dakika sonra kulübenin görüldüğünü gördüğümde fısıldıyorum. "Oh, evet!"

Fotoğraflardaki kulübe bu!

Güzel, lüks ve etrafı saran verandası olan.

Bu bir aldatmaca değildi. Hepsi gerçektir!

Bavullarımı toprak yolda bırakıp yolun geri kalanında koşuyorum, kahverengi saçlarım rüzgârda arkamda savrulurken sevinç çığlıkları atıyorum.

O kadar mutluyum ki gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akıyor.

Hemen ön kapıya koşuyorum ve adresi görünce duraklıyorum. Listedekinden farklıydı ama bu sadece bir yazım hatasıydı. Ev burası! Bir haftalık evim!

Kapı kilitli değildi, ben de hemen içeri girdim.

"Alo?" Ayakkabılarımı tekmeleyip etrafıma bakınırken sesleniyorum.

Burası çok güzel. Kesinlikle mükemmel.

İnternet bağlantım olur olmaz burası benden beş yıldız alacak.

Ev sahipleri mutfak masasının yanındaki sandalyede bir süveter ve dışarıda biraz yiyecek bırakmışlar ama önemli bir şey değil. Cezveyi de temizlememişler - yarısı dolu - ama son kaldığım yerden sonra böyle küçük şeylerden şikayet edecek değilim.

Doğruca dev duşakabinli büyük banyoya gidiyor, yol boyunca terli kıyafetlerimi çıkarıyorum.

Sıcak fayanslara basana kadar çırılçıplak kalıyorum.

Duşun cam kapısını açarken "Evet," diye fısıldıyorum.
"Siktir, evet!"

Ilık suyu açıyorum, devasa yağmur duş başlığının altına giriyorum ve hayatımın en iyi duşuna başlarken inliyorum.

İkinci Bölüm

Duncan

II

Bu da ne böyle?" Çekerken kendi kendime mırıldandım özel yoluma çıktım ve önümdeki garip manzarayı gördüm. "Bu yeni bir şey."

Kamyonetimi park ediyorum ve yolumun üzerinde devrilmiş iki bavula bakıyorum, oraya nasıl geldiklerini merak ediyorum.

İlk aklıma gelen uçaktan düştükleri oldu ama öyle bir şey olsaydı bu kadar iyi durumda olmazlardı. Kreplere çarpmışlardır ve tek sorunları biraz toprak ve eksik bir tekerlektir.

Kamyonetimden inip oraya gidiyorum, acaba biri bana şaka mı yapıyor diye düşünüyorum.

Louis Vuitton.

Tasarımcı markaları hakkında çok fazla bilgim yok ama ben bile bu bavulların oldukça pahalı olduğunu söyleyebilirim.

Birini düzeltiyorum, fermuarını indiriyorum ve içindeki giysilere bakıyorum. Kadın kıyafetleri. Diğer çanta da öyle. İlginç.

Ama burada ne halt ediyorlar?

Onları kamyonetimin arkasına atıyorum, etrafa bakıyorum ve sonra evime doğru devam ediyorum.

Garaj yolunda araba yok. Sıra dışı, garip bir şey yok.

Ama sonra eve girdim ve düşün çalıştığını duydum.

...ve bu sabah çıktığımda orada olmayan bir çift kadın ayakkabısı gördüm. Benimkiler gibi güzelce yan yana dizilmemişler - biri dolabın yanında, diğeri koridorda, sanki onları tekmelemiş ve nereye düştüklerini umursamamış gibi.

Bir tanesini alıp biraz daha yakından inceliyorum. Kocaman elimde çok küçük görünüyor, sanki bir peri masalında devin inine girmiş ve ayakkabısını unutmuş bir prenses gibi.

Elimden bırakıyorum ve yüzümü kızgın bir şekilde buruşturarak ilerliyorum.

Ülkenin sakin bir bölgesine, üzerinde terk edilmiş tek bir mülkün bulunduğu bir dağa taşınıyorsunuz ve insanlar sizi hala rahatsız ediyor.

Neden herkes beni rahat bırakmıyor?

Koridorda yürürken kalbim göğsümde çarpıyor, giysi izlerinin üzerinden geçiyorum. Çoraplar, pantolonlar, bir gömlek ve... kadın iç çamaşırları.

Eğiliyorum, pembe külotu iki parmağımla kaldırıyorum, bakıyorum ve sonra tekrar yere bırakıyorum.

Banyomda kim varsa doğduğu günkü kadar çıplaktır.

İçeri dalmak için neden benim evimi seçtiklerini bilmek istiyorum ama her Şeyden çok gitmelerini istiyorum.

Şarkı söylemeye başladı.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyorum başımı sallayıp ilerlerken.

Banyoya bakıyorum ve onu duŐta görüyorum. Sis ve buğuulu camın gizlediği pembe bir siluet. Duş baŐlıđından buhar yükseliyor ve etrafa yayılıyor. Onun güzel sesini dinlerken hareket eden vücudunun bulanıklığını izlerken sertçe yutkunuyorum.

Onun buradan gitmesini istiyorum.

Kendime bunu söyleyip duruyorum ama onun büyüleyici melodik Őarkısını dinlerken bedenim donup kalıyor. Suyu kapatana ve beni soktuğu sersemlik geçene kadar kalıyorum.

"Ne halt ediyorsun sen?" fkeyle kendi kendime fısıldıyorum. "Gitmesi gerekiyor."

Aceleyle mutfağa geri dönüyorum, yol boyunca kıyafetlerinin üzerinden geçiyorum ve dev granit adamdaki taburelerden birine oturup onu bekliyorum.

DuŐumdan çıkarken sanki buranın sahibiymiŐ gibi mırıldanıyor.

İŞte bu yüzden insanları sevmiyorum. Beladan başka bir Şey değiller. Sizi kullanırlar, istediklerini alırlar ve artık onlara istediklerini veremeyeceğiniz gün geldiğinde sizi bir kenara atarlar.

Yalnız olmak daha iyi. Daha kolaydır. YaŐamanın tek yolu bu.

Ve bu küstah, saygısız, kibirli kız duşumu bitirir bitirmez, onu dışarı atacağım ve bir kez daha mutlu bir yalnızlık içinde olacağım.

Kollarımı kavuşturup ileri doğru bakıyorum ve o da daha önce hiç duymadığım sinir bozucu bir şarkı söyleyerek koridorda yürüyor.

Başına türban gibi sarılmış bir havludan başka bir şey giymeden mutfağa girdiğini gördüğümde göğsüm sıkışıyor ve nefesim boğazımda bir yerde düğümleniyor.

Kız çıplak.

Ve ben... nefes alamıyorum...

Zaman yavaşlar. Her saniye bir sonsuzluğa uzanıyor.

Fizik kanunları bu kadının etrafında dönüyor. O kendi başına bir evren.

Onun yoğun, çarpıcı güzelliği ve çiğ cinselliği beni daha önce hiç olmadığım bir şekilde kavırıyor. Kalbimi sıkıyor ve gitmesine izin vermiyor. Bu güzel prensese huşu içinde bakarken sersemlemiş durumdayım.

Onun yanında kendimi gerçekten bir dev gibi hissediyorum.

Kaçınılmaz olarak beni görüp üstünü örtmeden önce gözlerim alabildiği kadar çok şey alıyor.

Yüzü saf güzellik, ama vücudu... saf cennet.

Gözlerim ince boynundan aşağı, çıplak göğsüne kayıyor. Yuvarlak, çıplak göğüsleri aşağı sarkıyor ve o küçük, şımarık, pembe meme uçları ağız sulandıran bir görüntüye sahip. Ona olan saplantımın içimde kök saldiğını hissettiğimde su damlaları kusursuz tenine yapışıyor.

Hayatımda ilk defa bir kadına ihtiyacım var. Boğulan bir adamın havaya ihtiyacı olduğu gibi ona ihtiyacım var.

Gözlerim güzel karnından aşağı iniyor ve sağlamlığını test etmek için sabırsızlandığım yuvarlak kalçalarına doğru ilerliyor. O kalçalar çocuk doğurmak için yaratılmıştı ve benim için yaratılmışlardı.

Gözlerimi bacaklarının arasındaki kahverengi saç tutamına kaydırırken bir hırıltıyla savaşıyorum. Yumuşak görünümlü pembe dudaklarıyla amına bir göz attığımda sahip olma duygusu vücudumun her santimini dolduruyor. Onu bu adaya atmak ve her santimini görmek için kaba ellerimle bacaklarını ayırmak istiyorum ama yapamıyorum.

Çünkü çığlık atmaya başlar.

Tam bir panik çığlığı.

"Ne oluyor lan?!" diye öyle yüksek sesle bağılıyor ki kulak zarım deliniyormuş gibi hissediyorum.

İleri atılıyor, tezgahtan kirli kahvaltı tabağını kapıyor ve göğüslerini onunla örtüyor. Ama sonra küçük kedisini hâlâ görebildiğimi fark ediyor ve tabağı aşağı indirip onu örtüyor. Büyük ve güzel göğüslerine baktığımda, tabağı tekrar yukarı, sonra aşağı çekiyor ve sonra bir çığlık atarak bana fırlatıyor.

Omzumun üzerinden süzülüyor ve arkamdaki zeminde yüzlerce parçaya ayrılıyor.

Tüm bunlar olurken, gözlerimi ondan hiç ayırmıyorum. Çekemiyorum. Başka bir yere bakmam fiziksel olarak imkansız.

Kıyafetlerini yerden alıp kendine doğru tutuyor ve tüm seksi küçük pembe kısımlarını saklıyor. Ama yine de dışarı fırlayan o lezzetli kalçalarını, büyüleyici köprücük kemiğiyle o kaygan omuzlarını ve çarpıcı mavi gözlerindeki vahşi bakışı görebiliyorum.

"Defol buradan!" diye vahşi bir hayvan gibi bana bağılıyor.

"Kendi evimden çıkmak mı?" Sakince sordum.

"Evet!" diye çığlık atıyor. "Burada olmaman gerekiyordu! Burayı adil bir şekilde kiraladım!"

Şu an kafam çok karışık.

"Ne?"

"Banyoda üstümü değiştiriyorum," diye bağılıyor. "Beni takip etmeyin!"

Dönüyor ve gömleğiyle örtmeden önce o güzel poposuna hızlı bir bakış atıyorum. Koridorda kaybolurken o yanakların seksi ve davetkâr görüntüsü beynime kazınıyor, o küçük prenses ayakları zeminimde pıt pıt sesler çıkarıyor.

Banyo kapısı çarparak kapanıyor ve ben burada oturmuş başım dönüyor, hayatımın bir anda nasıl bu kadar alt üst olabileceğini merak ediyorum.

Gözlerimi indiriyorum ve sikimin kaya gibi sert olduğunu fark ediyorum. Bu kadın için ağrıyor. Bu kadın için yaratılmıştı.

Onun dönmesini beklerken kalbim daha önce hiç olmadığı kadar çarpıyor.

Karanlık tarafım - hayvani tarafım - oraya girip benim olanı almam için bana bağılıyor. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve nefesime odaklanmaya çalışıyorum. Sinirlerimi yatıştırmalıyım.

Ellerim titriyor ve hiç titremezler.

Bu ihtiyaç hissi çok bunaltıcı. Çok beklenmedik.

Otuz sekiz yaşındayım ve hiç böyle bir deneyim yaşamadım. Hiç kimseye ihtiyacım olmadı, hiç kimsem olmadı, hiç kimseyi istemedim.

Ama şimdi, her şey farklı. Onu istiyorum.

Bana bunu yapan sadece onun çıplak vücudu değil. Hayır, bundan daha derin.

O benim ikiz alevim.

Biliyorum çünkü yanık çok tatlı.

Aynı ruhu paylaşıyoruz, ben ve o. Bu yoğun manyetik çekimi ve anlık bağlantıyı açıklayabilecek tek şey bu.

O yumuşak mavi gözlere baktığım anda anladım. Birlikte olmamız gerektiğini biliyordum. Geri kalan her şey... o tatlı kıvrımlar... o tatlı şehvetli vücut... bunların hepsi sadece bir bonus. Sıfırın altında bir parkaya sarınmış olsaydı da aynı şeyleri hissedeceğimi biliyorum.

"Bu hiç profesyonelce değil," diye bağılıyor dar siyah pantolonu ve uzun bol gömleğiyle hışımla koridordan aşağı inerken. Onu çıplak ayak parmaklarından dalgalı ıslak saçlarına kadar yavaşça süzerken sertçe yutkunuyorum. Nefes kesici.

"Size sıfır yıldız vereceğim" diyor, vücudu gergin ve sert, o kadar kızgın ki, "o kadar kötü bir yorum ki, sizi o sitede ve listelediğiniz diğer tüm sitelerde bir parya haline getirecek. Şirketi, varsa kiralama kurulunu ve polisi şikayet edeceğim! Evet, bu doğru! Seni sapık olduğun için tutuklatacağım!"

İçindeki ateşin cızırdamasını izlerken sırtıtmaktan kendimi alamıyorum. İnanılmaz bir kız.

"Sapık ben miyim?" Kendime engel olamayarak soruyorum. "Bana teşhircilik yapan sendin."

"Sana çakmış mıyım?!" diye bağılıyor, ellerini yumruk yapmış. "Gerçekten komik olduğunu düşünüyor olmalısın, değil mi?!"

"Şu anda ne düşüneceğimi bilemiyorum," diyorum, hem şaşkınlık hem de hayretle ona bakarak. Hâlâ neden bahsettiğinden emin değilim.

Bir süre bana baktı ve sonra kendisine en yakın şeyi - ocaktan bir bez- kapıp bana fırlattı. "Defol git buradan!"

Ayağa kalkıp ellerimi kaldırarak geri çekiliyorum, ona bir tehdit olmadığımı anlatmaya çalışıyorum. Yumrukları kalçalarında ve yüzünde sert bir ifadeyle bana bakıyor. Çenesi sıkıca kenetlenmiş ve öfkeden titriyor.

"Sanırım yanlış evdesiniz," diyorum yumuşak bir sesle. "Altı yıldır burada yaşıyorum ve daha önce hiç kiraya vermedim."

O gergin çene biraz gevşiyor ve birden kendinden o kadar da emin görünmüyor.

"Yapmadın mı?"

Başımı salladım. "Hayır."

Kapının yanındaki çantasına ulaşmak için odanın içinde dolaşırken beni işaret ederek, "Orada kal," diyor.

Onu kapıyor ve telefonunu çıkarıyor.

"Burası senin yerin değil mi?" diyor ekranı bana doğru iterken.

Yavaşça yanına gidip baktım.

"Bu benim evim, ama yanlış adres." "Siz Kyle Kline mısınız?"

"Duncan Dove," dedim ona. "Hayatımda daha önce hiç Kyle Kline diye birini duymadım."

Ne olduğunu tam olarak anlayamıyormuş gibi telefona bakarken yüzü düşüyor.

"Burayı kiralamak için iyi para ödedim," diyor. "Dağda başka bir ev falan mı var? Belki aynı inşaatçı iki tane inşa etmiştir?"

"Ben inşaatçıydım ve sadece bunu inşa ettim." "Ama adres..."

"Yolun yukarısındaki terk edilmiş ev için. Sanırım şu anda içinde bir rakun ailesi yaşıyor. Gerçi kışın taşınmış olabilirler."

"Hayır, hâlâ oradalar," diyor omuzları çökmüş bir halde. "Onları gördüm."

Telefonunu çantasına sokarken çok yenilmiş görünüyor.

"Dolandırıldım."

"Öyle görünüyor," diyorum gözlerim dudaklarında gezinirken. Çok yumuşak ve tatlı görünüyorlar. Onları hissetmek istiyorum. Onları tatmak istiyorum. Tamamen benim olmalarını istiyorum.

"Hâlâ beni tutuklatacak mısın?" Ona soruyorum.

O büyük mavi Bambi gözleriyle bana bakarken özür diler gibi görünüyor. "Beni haneye tecavüzden tutuklatacak mısın?"

"Uygunsuz teşhiri unutma."

Başını ellerinin arasına alıyor ve inliyor. "Aman Tanrım, bu çok utanç verici."

Utanç verici mi? Bu yıllardır yaşadığım en eğlenceli şey.

"Özür dilerim," diyor aniden kapıya doğru koşarken.

"Beni bir daha asla göremeyeceksin."

"Oha!" Düşüncesi beni panikletti. "Nereye gidiyorsun? Garaj yolunda bir araba görmedim."

"Kasabaya kadar yürüyeceğim."

"Bütün gece sürecektir," diyorum, kalması için umutsuzca.
"Karanlık çöktüğünde aç ayılar da gelir."

"Ayılar mı?" diye soruyor yutkunarak.

Ayı tehdidi şehir halkını her zaman kızdırır. Buradaki her ağacın etrafında aç bir ayının saklandığını ve oradan geçen bir turisti yakalamak için beklediğini düşünürler.

"Evet," diyorum, lafı dolandırmadan. "Yakında hava kararacak ve karanlıkta dışarıda olmak istemezsin."

Yutkunuyor. "Telefonunu kullanabilir miyim? Uber ya da başka bir şey çağırmak için?"

"Burası New York değil," diyorum ona. "İhtiyacın olduğu her an birilerinin çıkagelmesini bekleyemezsin."

Gözleri yere düşüyor. "Greene Mountain Lodge'a nasıl gidebileceğimi biliyor musun?"

"Seni götüreceğim."

"Yapacak mısın? Yaptığım şeyden sonra mı?"

Yaptığı tek şey bana hayatımın manzarasını sunmak ve kalbimi çalmak oldu.

"Şimdi gitmene izin veremem, değil mi?"

"Çok teşekkür ederim. Eğer bir listeniz olsaydı, size beş yıldız verirdim!"

Yatak odama giderken ona "Bana bir saniye ver," diyorum. "Acıktıysan buzdolabından bir şeyler al."

Şehvetli kokusu hâlâ koridorda dolaşıyor ve beni sersemletip başımı döndürüyor.

Bu kızın gitmesine

izin veremem.

Hayatta olmaz.

Kapıyı sessizce kapattım ve numarayı çevirdim.

"Greene Mountain Lodge, ben Tina," diyor diğerk uçtaki ses. "Ne istiyorsunuz?"

"Bu gece için boş odanız var mı?"

"Dokuz odamız var," diyor sesini inanılmayacak kadar sıkılmış gibi çıkaran bir tonda. "Bir tane ister misiniz?"

"Dokuzunu da istiyorum," diyorum nabzım hızla atarken. "Hepsini kartıma yaz."

Üçüncü Bölüm

Vivian

II

New York'lu olduğumu nereden biliyorsun?" Ben

soruyorum.

Dağdan aşağı inerken.

Duncan kahverengi gözlerindeki şaşkınlıkla bana bakıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Evde Uber istediğimde 'Burası New York değil' demiştin." Onu taklit ederken en iyi derin hırıltılı sesimi çıkarıyorum.

Eğlenerek sırtıyor. Bu kalbimi titretiyor. Bu adam cidden çok seksi.

Sakalına bayılıyorum. Kahverenginin mükemmel tonuyla çok kalın ve erkeksi. Kafasındaki saçlar biraz daha koyu ve aralarına birkaç ince gri çizgi karışmış. Benden daha yaşlı olduğunu söyleyebilirim, ama bu benim için hiç önemli değil. Sanırım artık yaşlı erkeklere karşı bir ilgim var.

Neredeyse çenesine kadar geliyorum ve bu dağ kadar sağlam yapılı. Her santimi kalın kaslarla kaplı. Gözlerim

istemsizce geniş omuzlarına ve iri göğsüne bakmaya devam ediyorum. Ne kadar güçlü olduğunu merak ediyorum. Beni kolayca kaldırabilecek gibi görünüyor.

Kolları sıkı yuvarlak pazularının etrafına sıkıca sarılmış açık gri bir Polo gömlek ve kalın kaslı kalçalarını ve güzel poposunu mükemmel bir şekilde saran bir kot pantolon giyiyor.

Ama beni asıl telaşlandıran dövmeleri. Sanki kolları yeterince güzel değilmiş gibi güçlü kolları boyunca ve kalın boynuna kadar uzanıyorlar. Onlara bakmaktan ve muhteşem mürekkebin her karmaşık ayrıntısına hayran olmaktan kendimi alamıyorum.

Tüm modellerin ve ünlülerin bulunduğu New York'ta bile, bu adam kalabalık kaldırımında yürürken herkesin başını döndürürdü

Çıplak vücudumu bir yabancıya tekrar göstermek zorunda kalsaydım, gösterecek ondan daha kötü insanlar düşünebilirdim.

Bunu yaptığımı hâlâ inanamıyorum. Benim tam bir aptal olduğumu düşünüyor olmalı.

Bunu düşünmek bile istemiyorum.

Bana bakıyor ve kalbim çarpmaya başlıyor. Koyu kahverengi gözleriyle bana öyle bir bakıyor ki, elim ayağım titriyor. Bu alışık olmadığım bir duygu.

Benim dünyamda patron benim. İnsanları sert bir söz söylemek için ofisime çektiğimde içlerinin titremesine neden olan benim. Ben her zaman sakin olanım. Asla titreyen ben olmam.

"New York'ta yaşadığını bilmiyordum," diyor direksiyonu çevirip kamyonu bir virajdan döndürürken. Benim

Gözleri kalın dövmeli kollarına düşüyor ve sonra direksiyonu kavrayan büyük ve güçlü eline kayıyor. "Bu sadece bir tesadüftü. Orada mı yaşıyorsun?"

"Evet!" Gururla söylüyorum. Onun etkilenmesini bekliyorum.

-insanlar normalde New York'ta yaşadığını söylediğinde böyle olurlar- ama bana döndüğünde kaşlarını çattı.

"Neden orada yaşamak istiyorsun?"

"Çünkü burası dünyanın en muhteşem şehri," diyorum kızgınlıkla.

"Bundan şüphem yok," diyor yola geri dönerken. "Ama yine de sadece bir şehir. Burada yaşamaktan daha iyi değil."

Tam ısırarak üzereydim ki, manzara çarpıcı bir şekilde açılıyor ve ben huşu içinde bakarken kelimelerim kayboluyor. Yüksekteyiz ve dağların manzarası uzaklara doğru sonsuza kadar devam ediyor gibi görünüyor. Bu muhteşem manzarayı bozan gökdelenler, vinçler ya da uçaklar olmadan çok fazla mavi gökyüzü var. Binlerce ağaç manzarayı yeşilin her türlü tonuna boyuyor. Bir nehir, New York daha var olmadan önce bile orada olan yuvarlak huzurlu kayaların üzerinden yavaşça akarak her şeyi kesiyor.

"New York'ta böyle manzaralar göremezsiniz," diyor kamyonetini yavaşlatıp dururken. Pencere açık ve hava çok berrak. Çok temiz ve taze. Sen de böyle bir hava bulamazsın.

"Belki," diyorum, bu seksi yabancıya henüz teslim olmak istemediğimden. "Ama şehri Empire State Binası'nın tepesinden gördün mü? Ya da Özgürlük Heykeli'nden?"

"Yaptığımı söyleyemem."

"Yani," diyorum mırıldanarak. "O zaman neden bahsettiğini gerçekten bilmiyorsun."

"Belki," diyor. "Ama betona, arabalara ve etrafta koşuşturan milyonlarca endişeli insana bakarken ruhunuzda hissettiğiniz huzur duygusunu buna bakarken hissetmediğinizi biliyorum."

Çarpıcı manzaraya geri dönüyorum ve içimde biriken stres ve endişenin bir kısmı dışarı sızıyor. Buranın vücudum üzerinde sakinleştirici bir etkisi var gibi görünüyor.

Burada yaşamının nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum.

"Taşınmayı düşünüyorum," diyorum. Ağzımdan öylece çıkıverdi. Bunu kimseye söylemedim, aileme bile.

"Öyle mi?"

Uçsuz bucaksız gökyüzünde süzülen ve hayatımda hiç hissetmediğim kadar özgür görünen bir kuşa bakarken iç geçiriyorum.

"Hayatımın son sekiz yılını bir moda markası inşa ederek geçirdim," diyorum ona, düşünmekten bile yorulmuş bir halde. "Ve büyük bir şirketten onu satın almam için bir teklif aldım."

"Bu çok etkileyici."

"Teklif ettikleri rakamı duymadınız bile."

Beş milyon dolar. Rakamı gördüğümde inanamadım.

Bu inanılmaz meblağı nakde çevirebilir ya da önümüzdeki on yılı bunu dokuz haneli bir marka haline getirmek için harcayabilirim. Ancak stres beni öldürebilir ve hayattaki hedeflerimden biri olan bir aile kurmaya asla zamanım olmaz. Gerçekten ne yapacağımı bilmiyorum.

"İşte bu yüzden buradayım," diyorum o tekrar sürmeye başlayıp dağdan aşağı yuvarlanırken. "Biraz huzur istedim

ve bir hafta boyunca düşünmek için sükunet."

"Doğru yere geldiniz. Greene Dağları'ndan daha sakın bir yer bulamazsınız."

"Sence ne yapmalıyım?"

"Ben mi?" diye soruyor, bana eğlenerek bakarak. "Daha yeni tanıştık. Fikrimi mi almak istiyorsun?"

"Tarafsız bir gözlemci olarak, elbette."

Başını öne eğiyor. "Tarafsız olduğumu söyleyemem." Bu ne anlama geliyor?

"Ama sana fikrimi söyleyeceğim. Bence satmalısın."

Koltuğumda dönüyorum ve arabayı sürerken yüzünü inceliyorum. "Nasıl olur?"

"Çünkü satmak istiyorsun."

Gülüyorum. "Peki bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü buradasın ve bunu düşünüyorsun. Eğer şirketiniz için hala tutku ve ateşiniz olsaydı, bu işi geri çevirmeyi iki kez düşünmezsiniz. Bir parçanız hayattan daha fazlasını arıyor."

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama söyleyecek kelime bulamıyorum. Dağlara dönüp söylediklerini düşünürken uzun ve sert bir nefes veriyorum.

Belki de bu seksi dağ adamının bir bildiği vardır.

"Burası Greene Mountain Lodge mu?" Duncan arabayı oraya doğru sürerken şaşkınlıkla bakarak söylüyorum. Büyüleyici, lüks ve tam da aklımdaki gibi bir yer. "Burada kalmalıydım. Haberim bile yoktu."

Otoparka girip büyük kamyonunu park ederken, "Burası şehrin en gözde yeri," diyor. "Genelde hepsi dolu olur."

"Nedenini anlayabiliyorum," diyorum görkemli bir dağın eteklerinde, pırıl pırıl bir gölün yakınında yer alan lüks taş ve kütük binanın geniş manzarasını seyrederken.

Dev taş şömineli muhteşem lobiye girerken gerçekten boş bir oda olmasını umuyorum. Kapıcı bizi karşılıyor ve birden birlikte oda tutmak için içeri giren bir çift gibi görüldüğümüzü fark ediyorum.

Düşüncesi bile tüylerimi diken diken ediyor. Bunun nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum.

...Duncan ile bir odaya girmek. O büyük kollar beni tutup kapıdan içeri taşıyor, yatağa fırlatıyor, o yürürken tişörtünü tek bir hareketle çıkarıyor ve sıkılmış dalgali kaslarının üzerinde sımsıkı duran dövmele teni ortaya çıkıyor. Gözlerim sert, yontulmuş karın kaslarından aşağı kayarken ve ereksiyonunun uzun, kalın şekline yerleşirken vücudumdan akan çılgın sıcaklık...

"İyi misin?" Duncan bana bakarken durup soruyor.

"Ne? Evet! Neden? Ha?"

Bana endişeyle bakarken elini omzuma koyuyor. Elinin üzerimde olduğunu hissetmek omurgamdan aşağıya doğru bir ürperti gönderiyor. Umarım bunu hissetmemiştir ama hissettiğini biliyorum.

"Evet," diyorum o sabırla sakinleşmemi beklerken. "Sadece... gerçekten güzel bir pansiyon."

Sertçe yutkunuyorum, kirli düşünceleri kafamdan silkeliyorum ve hızla resepsiyona yöneliyorum. Duncan geride durup bu işi kendi başıma halletmeme izin verdi.

Bir çift tek yumurta ikizi bilgisayar başında çalışmaktadır. İsim etiketlerinde Tina ve Tiffany yazıyor ve her ikisinin de aynı garip siyah küt saç kesimi ve kalın siyah çerçeveli gözlükleri var. Yanlarına gittiğimde ikisi de bana bakmıyor.

"Merhaba," diyorum Tina'ya, uzun bir süre orada garip bir şekilde durduktan sonra.

Yavaşça bana bakarken yüzündeki küçümsemenin damladığını hissedebiliyorum.

Tanrım... Ve insanlar New Yorkluların kaba olduğunu düşünüyor. Büyük Elma'da müşteri hizmetlerinde çalışan hiç kimse bu kadar kötü değildir.

"Bir oda ayırtabilir miyim diye merak ediyordum," diyorum toplayabildiğim en dostane sesle.

"Ne zaman için?"

"Şu an için mi?" Zoraki bir gülümsemeyle söylüyorum. "Olmaz. Hepimiz doluyuz."

Lanet olsun.

"Ama... Bir şeyiniz var mı? Herhangi bir şey?"

"Dokuz odamız boştu."

"Tamam," diyorum, umutlandıkça

neşeleniyorum. "Ama biri hepsini ayırtmış."

"Kahretsin," diyorum, bir kez daha sönerek. "Bu şanssızlık." "Süper şanssızlık," diyor Tina açık açık.

"Sanırım sen gidiyorsun otobüs durağında falan uyumak zorunda kalacağım."

"Ya da parkta," diyor iş arkadaşı ikiz kız kardeşi.

"Şerife dikkat edin," diye ekliyor Tina. "Şok tabancasını çok hızlı kullanır."

Rahat bir kral yatak dışında hiçbir yerde uyumak istemiyorum.

"Şehirde başka bir yer var mı?" Bir oda için umutsuzca soruyorum.

"Han," diyor Tina bilgisayarına geri dönerken. "Ama her zaman dolu. Sadece altı odası var."

Oh, bok çukurları. Muhtemelen hepsi doludur.

"Hanı arayıp boş odaları olup olmadığını sorabilir misiniz?" Umutsuzca sordum.

İkizler birbirlerine "Şu kıza bir bakın" der gibi bakarlar.

"Lütfen!" Onlara yalvarırken parmaklarımı birbirine geçirerek söylüyorum.

Tina telefonunu eline aldığı anda dramatik bir şekilde gözlerini devirir. Numarayı girer ve diğer ucun açmasını beklerken küçümseyerek iç çeker.

"Merhaba," dediğini duyuyorum diğer uçtaki kadının.

"Boş odanız var mı?" Tina kabaca sorar.

Kadın tam olarak duyamadığım bir şey söylüyor. Tina cümlelerin ortasında telefonu kapattı.

"Rezervasyonları var."

"Ah, ne yapacağım ben?" Panik içinde etrafıma bakınırken mırıldanıyorum. "Bölgede Airbnb ya da kiralayabileceğim bir yer var mı? Herhangi bir şey?"

Tina bana bakarken kaşlarını çatıyor.

"Lütfen," diye yalvarıyorum. "Sahte bir kiralama şirketi tarafından dolandırıldım ve ne yapacağımı bilmiyorum."

Tina uzun bir süre sonra "Biraz yardım isteyeyim," dedi.

"Teşekkür ederim!"

Kız kardeşine döner. "Hey, Tiffany."

"Evet, Tina."

"Biz seyahat acentesi miyiz?"

Tiffany başını sallıyor. "Hayır, yapmıyoruz."

"Peki şehirdeki kiralık evler için rezervasyon yapıyor muyuz?" "Hayır, sadece bu pansiyonda oda kiraliyoruz."

"Son soru," diyor Tina alaycı bir tonda. "Ya bu pansiyonun müşterisi olmayan rastgele bir kişi sokaktan içeri girer ve tüm korkunç hayat planlarını düzeltmemizi isterse?"

Küçük rutinlerini izlerken iç çekiyorum ve hasta olacaktım gibi hissediyorum.

"Hmmm," diyor Tiffany, bu konu hakkında düşünürken. "Sanırım bu durumda o kişiye ya yardım edebilirsin ya da defolup gitmesini söyleyebilirsin. Seçim senin."

"Teşekkürler,
Tiffany." "Sorun
değil, Tina."

Tina bana dönüyor ve uzun bir süre bana bakıyor. "Defol git."

Dönüp giderken iç çekiyorum, kendimi her zamankinden daha yenilmiş hissediyorum.

Sanırım gidip o terk edilmiş kulübede rakunlarla birlikte uyuyacağım. Belki şansım yaver gider de bütün hafta yağmur yağmaz.

"Oda var mı?" Duncan, başım öne eğik bir şekilde yanıma gelirken soruyor.

"Yok."

"Bu berbat."

"Yardımanız için teşekkürler," diyorum, gülümsemeye çalışıyorum ama şu anda neredeyse imkânsız. "İstemiyorum

Daha fazla vaktinizi almayayım, ben çantalarımı alayım, siz de gidebilirsiniz."

"Benimle kal."

Gözlerim onunkilere dikildi. "Ne?"

"Evimde fazladan bir odam var," diyor o koyu kahverengi gözleri ruhumu kavrar gibi içime bakarken.

"Benimle kal."

"Ama..."

"Bütün hafta parkta ya da otobüs durağında uyumayacaksın. Benimle kalacaksın."

Sanki karar çoktan verilmiş gibi kendinden emin bir şekilde söylüyor. Vücudum ona doğru eğiliyor. Evet demeyi çok istiyorum.

"Ama sen bir yabancısın."

O büyük seksi omuzlarını silkiyor. "Neden korkuyorsun?"

"Gıcıklık yapıyorsun."

Gülümsüyor ve dizlerimin bağı çözülüyor. "Seni zaten çıplak gördüm."

"Hatırlatma bana," diyorum yanaklarım kızarıırken. "O küçük olayı unutmaya çalışıyorum."

"Sizi yalnız bırakayım."

Ona bakarken alt dudağımı kemiriyorum, ne yapacağımı bilemiyorum.

"Gözlerimi kapatıp her şeyi yeniden görebilirim," diyor sırtarak. Yanaklarım daha da ısınıyor.

"Tamam, bunu yapma," diyorum hemen. "Ama endişelendiğim tek şey gözlerin değil. Peki ya ellerin?"

Avuç içleri yukarı bakacak şekilde uzatıyor. "Dokun onlara. O kadar da kötü değiller."

Yavaşça uzanıp onları hissederken keskin bir nefes alıyorum. Parmak uçlarım tenini inceliyor, uzun derin çizgilerin izini sürüyor. Elleri düşündüğümde daha yumuşak. Parmakları çok kalın ve uzun. Avuçları çok büyük. Çok güçlü hissediyorum, sanki kayaları kolaylıkla ezebilirmiş gibi.

Erkeksi ellerini keşfederken karnımdaki karıncalanma aşağı iniyor ve bacaklarımın arasına yerleşiyor. Bu ellerin vücudumda nasıl hissettireceğini merak ederken yanaklarımdaki kızarıklık boynuma ve göğsümün üst kısmına doğru ilerliyor.

"Gördün mü?" diyor sonunda onları bıraktığımda.

"Zararsız." Burada dururken vücudum ağrıyor, daha fazla tahrik oluyorum

Hayatımda hiç olmadığım kadar. Yirmi dört yaşımdayım ama hâlâ bakireyim. Hiç kimse beni bu kadar heyecanlandırmayı başaramamıştı. Hayatım boyunca.

Bu adam da kim ve neden vücudum ona karşı bu kadar güçlü bir tepki veriyor? Anlamıyorum.

"Benimle kalıyorsun."

O sert sesi. Bana sahiplenici bir şekilde bakışı. Hepsi çok bunaltıcı. Hepsi çok baştan çıkarıcı.

"Benimle kal, Vivian. Pişman olmayacaksın."

Başım kendi kendine sallanırken sertçe yutkunuyorum.

"Tamam," diyorum nefes nefese bir ses tonuyla. "Seninle kalacağım."

Şu anda bakireyim, ama hafta sonunda hâlâ bakire olup olmayacağımı kim bilebilir?

Bütün bahisler kapandı.

Şimdi keşfedilmemiş bir bölgedeyim.

Dördüncü Bölüm

Vivian

II

Bay Duncan Donuts!" yaşlı kasiyer

Duncan'la benim yiyecek arabasıyla geldiğimizi görünce gülümsedi. Bana yıllardır görmediğim tuhaf amcamı hatırlatan ufak tefek, sıırım gibi bir adam. "Ve sen de donut deliği olmalısın! Bekle, bu doğru gelmedi. Yemin ederim kafamda sapıkça gelmedi."

"Merak etme," diyorum gülerek, taze sebzelerden bazılarını arabadan çıkarıp taşıma bandına koyarken. "Bu arada ben daha çok latte severim."

Keskin, tiz bir kahkaha atıyor ve ben şok içinde geriye sıçırıyorum.

Duncan'a bakıyorum ve o da bilerek gülümsüyor.

"Hey Warren, bu Vivian," diyor Duncan ona. "New York'tan geliyor."

Warren alçak sesle ıslık çalıyor. "Küçük kasabamızda ne işin var Vivian?"

"Kaçmak," diyorum kıkırdayarak.

"Kaçmak için daha iyi bir yer seçemezsiniz," diyor Warren yiyeceklerimizi incelerken. "New York'tan aya ne kadar uzaktaysak o kadar uzaktayız."

"Bunu görmeye başlıyorum," diyorum Duncan'ın market alışverişlerini yeniden kullanılabilir poşetlere koymasını izlerken. New York'ta kimse adını bilmiyor. Yıllardır aynı markete gidiyorum ve bırakın adımı bilmeyi, kasiyerlerin hiçbiri beni tanımıyor bile. Arada bir tanıdık yüzler görmek güzel olmalı.

Zili çalıyor ve ben ödeme yapmak için cüzdanımı çıkarıyorum ama Duncan beni durduruyor. "Böyle bir şey olmayacak," diye homurdanıyor kesin bir ses tonuyla. Ona karşı koymaya bile çalışmıyorum. Bunun kesinlikle kaybedeceğim bir savaş olacağını biliyorum.

Ayrılmaya hazırlanırken Warren, "Kaçışının tadını çıkar Vivian," diyor. "Ve küçük kasabamızı tekrar ziyaret edin. Buralarda yeterince süslü lattemiz yok. Sadece normal kahveler var."

Ben de bunu seviyorum. İnsanlar çok ayakları yere basan ve gerçek. Benim geldiğim yerde herkes çok yüzeysel. Hepsinin umutsuzca geliştirmeye çalıştığı kişisel bir markası var ve hepsi benden bir şey istiyor.

Duncan, Warren'a bir torba dolusu yiyecek uzatırken, "Al bakalım," diyor. "Wendy için."

Warren onu alıp kasanın altına koyarken, "Yığına ekleyeceğim," diyor. "İyi günler dilerim."

Kamyonetine doğru yürürken Duncan'ı izlemekten kendimi alamıyorum. Akşam yemeği vakti yaklaşıyor ve güneş uzun

yaz inişi. Alacakaranlığın sessiz renklerinde iyi görünüyor. Her zaman iyi görünüyor.

Ağır market poşetleri iri ellerinden sarkıyor, kolları bükülmüş ve sertleşmiş. Ağzımda biriken fazla tükürüğü yutarken dövmeli teninde uzun bir damar görüyorum.

"Wendy kim?" Kamyona gittiğimizde sordum.

Bana hüzünle gülümsüyor. "Sadece kasabadan biri. Kocası geçen hafta kalp krizinden öldü. Çok parası yok."

"Onu tanıyor musun?"

"Hayır."

"Ama yine de ona yardım ettiniz?"

Market poşetlerini kamyonunun kasasına koyuyor ve omuz silkiyor. "Burada birbirimize yardım ederiz."

Kapıma doğru yürüyüp kapıyı açarken dalgın dalgın onu izliyorum.

"New York'ta böyle bir topluluk yok mu?" Benimle alay ediyor.

"Pek sayılmaz," diyorum, yürürken onu izliyorum. Kamyonetine adım atarken gözleri beni hiç bırakmıyor. "Benim geldiğim yerde insanlar biraz daha benmerkezci."

" ok yazık." Kapıyı kapattı ve kamyonun  n tarafına doğru yürüdü. Gözlerim ona kilitlendi. O kadar seksi ki. O vücut, o yüz, o gözler... Gitmeden önce bu adamın bir fotoğrafını çekmeliyim.

Belki birkaç fotoğraf. Belki onları bir takvim haline getirip ofisimin duvarına asabilirim, böylece hayatımdan kaçmak istediğimde bütün gün ona bakabilirim.

"Demek bir haftalığına buradasın," diyor kamyonu binerken. "Ne yapmaktan hoşlanırsın? Yürüyüş mü? Kano mu? At binmek?"

"Bilmiyorum," diyorum kıpırdayan ellerime bakarken. "Bunların hiçbirini daha önce yapmadım."

"Ne demek istiyorsun? Hiç şehirden ayrıldınız mı?"

"New York'tan ayrıldım," diyorum ona gergin bir gülümsemeyle. "Ama daha önce hiç böyle bir yerde bulunmamıştım. Yine de hep gitmek istemişimdir. Ailem doğayı hiç sevmezdi."

"Pekâlâ," diyor kamyonu sürerken. "O halde yoğun bir hafta geçireceğiz."

"Neden? Ne yapacağız?"

"Hepsini."

Bu ateşli dağ adamına gerçekten aşık olmaya başladım. Sadece çok güzel değil, aynı zamanda mükemmel bir beyefendi.

Bana kendi yakaladığı ballı sarımsaklı somon balığı ve yanında taze kavrulmuş sebzelerden oluşan lezzetli bir akşam yemeği pişirdi. Evde hiç böyle yemek yemem. Her zaman önceden paketlenmiş bir şeyler ya da mikrodalgada vasatlaştırılmış başka bir şey. Televizyonun önünde kağıt havlu peçeteyle servis edilir.

Mum ışığındaki masada oturmuş bir şişe şarabı bitiriyoruz.

Onun ışıltılı kahverengi gözlerine bakıyorum, kendi iyiliğim için biraz fazla çakırkeyif oluyorum.

"Yakınlarda yaşayan bir ailen var mı?" Onun hakkında her şeyi bilmek isteyerek soruyorum. Bu ilgi çekici adamla ilgili her ayrıntıyı bilmek istiyorum. Merakım tavan yaptı.

Arkasına yaslanıyor ve gözlerini indiriyor. "Hayır," diyor yumuşak bir sesle.

Genişlemesini bekliyorum ama genişlemiyor. "Yani burada yalnız mısın?"

"Evet." Sanırım sinirlerine falan dokundum. Bütün gece bana verdiği rahat gülümsemeler kayboldu. Umarım onu üzmemişimdir. Bunun arkasındaki hikâyeyi merak ediyorum.

"Bulaşıkları ben yıkarım," diyerek garip sessizliği bozmaya çalışıyorum. "Madem yemek yaptın."

"Bulaşıkları çoktan yıkadım," diyor ve bana yine o güzel gülümsemelerinden birini veriyor. Onu böyle görmek göğsümü hafifletiyor ve havalandırıyor. "Yapacak bir şey kalmadı."

"O zaman... yatağa gitmeliyim..."

Gerçekten istemiyorum. Bütün geceyi bu inanılmaz yabancıyla konuşarak geçirmek istiyorum. Ya da başka şeyler yaparak.

Ama bu bizim ilk gecemiz ve kafamı toplamak için biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var. Bir şişe şarap ve Duncan'ın şeytani gülümsemesi sayesinde şu anda doğru düşünemiyorum. Kafamı toparlamak ve bu aşkı kontrol altına almak için biraz uykuya ve biraz mesafeye ihtiyacım var.

Yemek için ona teşekkür ediyorum ve sonra aceleyle odama gidiyorum, hafta sonuna kadar ana yatak odasında uyuyup uyumayacağımı merak ediyorum.

Beşinci Bölüm

Duncan

II

Sanırım kayığım bozuldu!" Vivian çığlık atıyor nehirde sallanıyor.

Kızıma olabildiğince çabuk ulaşmak için küreğimi suya batırarak ileriye doğru yarışıyorum.

Yanına doğru kayarken yüzünde panik dolu bir ifade var, kayığım onunkinden sadece birkaç santim uzakta. "Bu kadar sallantılı olması mı gerekiyordu? Sürekli beni devirmeye çalışıyor!"

O çok sevimli. Ona fena aşık oluyorum. Yanında olduğum her saniye, ona biraz daha aşık oluyorum.

"Kalçanızla dengede tutmalısınız."

Sadece kalçalarını ve onları hareket ettirme şeklini düşünmek bile beni inletiyor. Bu kız geldiğinden beri beni öldürüyor. Koridorumda çırılçıplak duran vücudunu düşünüp duruyorum... Onu tekrar öyle görmek için yanıp tutuşuyorum.

Birkaç küçük dalga gelip onu sallayınca "Kahretsin!" diye bağıyor. Kanosunu tutup onu dengede tutarken gülümsüyorum.

"Harika gidiyorsun," diyorum ona. "Şehirli bir kız için." "Günün sonunda çok ıslanmış olacağım."

Planımız bu.

Muhteşem mavi gözlerinde kararlı bir bakışla sırtını dikleştirirken "Pekâlâ," diyor. "Tekrar deneyeceğim."

Kanomda oturuyorum ve onun kürek çekmeye başlamasını izliyorum. Kahverengi saçlarını at kuyruğu şeklinde arkadan bağlamış, ki bu haline bayılıyorum. Açıkta kalan boynu ve kusursuz yüzünün baştan çıkarıcı görüntüsü eşliğinde saçlarını arkaya topladığını ilk kez görüyorum.

Havacı güneş gözlükleri, büyük turuncu bir can yeleği, şortunun ve atletinin altında bir bikini ve parmak arası terlik giyiyor. Açgözlü bir mağara adamı gibi davranıp hepsini vücudundan söküp atmak istiyorum.

Birkaç dakika sonra işi kavıyor ve çarpıcı yüzünde muzaffer bir gülümsemeyle bana doğru dönüyor.

"Fena değil, ha?"

"Harikasın," diyorum ona.

"Dalga geçmeyi bırak," diyor ve elindeki küreği hafifçe üzerime vuruyor. "Şehirli bir kız için o kadar da kötü değil."

Nehirde ilerliyoruz ve gördüğümüz her muhteşem manzara karşısında hayrete düşüyor. Bu Montana'daki en çarpıcı nehir. Mavi gökyüzüne doğru yükselen uzun heybetli dağlar, tepeden bizi izleyen yaşlı ağaçlar, suda parıldayan güneş, kıyı boyunca koşuşturan sevimli hayvanlar, yanımızda suda süzülen ördek aileleri, her kıvrımın etrafındaki kumsallar - bu nehirde her şey var.

O her şeyi merakla izliyor, ama ben sadece onu izliyorum.

Neden burada olduğunu biliyorum. Onun dünyasında her şey çok hızlı ilerliyor. Dakikalar, saatler, günler, haftalar, aylar, yıllar - şehirde uçup gidiyor. Herkes her saniyeyi optimize etmeye çalışıyor. Her dakika üretken olmaya çalışıyorlar. Peki sonra ne oluyor? Yıllar geçiyor ve stresli ruhunuz tüm bunların ne için olduğunu merak ediyor.

Benim kızım bu dünyada başarılı ama daha fazlasını arzuladığını söyleyebilirim. Bu onun için yeterli değil. Onu mutlu etmiyor.

O yanlış yerde doğmuş bir dağ kızı.

Belki henüz kanoda en iyisi değil, ama ona ne zaman yeni bir şey göstersem gözlerindeki bakışı görmeye devam ediyorum. Onun doğayla ilk kez bağ kurduğunu görüyorum ve bu çok sevimli. Kalbimi ısıtıyor.

Bu hafta ona doğanın sunduğu her şeyi göstermek benim görevim. Ona dağların güzelliğini ve huzurunu sunmalı ve bunun kalmak istemesi için yeterli olmasını ummalıyım.

"Sandviçimi uzatır mısın?" diye soruyor kürek çekerken.

"Şimdi yemek ister misin?" Soğutucuyu açıp bu sabah yaptığım sandviçi çıkarırken soruyorum. "Nehrin çok yukarısında piknik yapabileceğimiz harika bir yer var."

Benden alıyor ve ekmekten bir parça koparıyor. "Sadece ördeklerle arkadaş olmak istiyorum," diyor sandviğin kalanını bana geri verirken.

Soğutucuya geri koyarken gülümsüyorum ve onun gidişini izliyorum.

Güneşin parladığı ve kristal berraklığındaki suyun yüzülebilecek kadar ılık olduğu mükemmel bir gün. Sanki cennetten sadece bizim için küçük bir dilim.

Ördekler ondan bıkmıştır ama elindeki ekmeği görür görmez biraz daha cesaretlenirler.

"Sana zarar vermeyeceğim," diyor yumuşak bir sesle, ona doğru süzülürken, hâlâ biraz emin görünmüyor.

Birkaç parça koparıp suya atmaya başladığında ona katılmak için yanına gidiyorum. Ördekler hevesle onları topluyor, ekmeğin düştüğü her noktaya koşuyorlar.

Onu hiç bu kadar mutlu görmemiştim. Yüzündeki saf neşeyi izlerken kalbim sızlıyor.

Son parçayı atıyor ve sonra bana dönüyor. "Onlara sandviçimin tamamını vermek istiyorum ama sonra açlıktan öleceğim."

"Onlara benimkinden biraz verebilirsin."

"Gerçekten mi?" diyor, parlayarak. "Ördekleri duydun mu?"

Duncan da öğle yemeğini sizinle paylaşacak!"

"Hepsi değil," diyorum sırtarak ona bir parça ekmek uzatırken.

Onu böyle görmek için aç kalmaya değer. Eğer doğayla bağ kurmak istiyorsa, o zaman burası tam yeri.

"Arkadaki küçük kız hiç bir şey alamıyor," diyor kaşlarını çatarak. "Bu zorbalar onun bir ısırık almasına bile izin vermiyorlar."

Son parçayı fırlatabildiği kadar uzağa fırlatarak arkadaki ördeğe ulaştırmaya çalışıyor. Kolunun hareketi tüm kayığın şiddetle sallanmasına neden oluyor.

O şaşkınlıkla çılgık atarken ben onu tutuyorum.

Onun kayığını kendi kayığımın yanına çekerken "Tuttum seni," diye fısıldıyorum.

Artık çok yakınız.

Bana bakarken ağır ağır nefes alıyor. O büyük güneş gözlüklerinin altından bile ağzıma baktığını söyleyebilirim. Ben de onunkine bakıyorum. O dudaklar karşı konulmaz.

Vücutlarımız kendiliğinden bir araya geliyor. İkimiz de eğilirken dudaklarımız mıknatıs gibi.

Dudaklarımız yumuşak ve nazik bir öpücükle birbirine değerken tüm vücudum tutuşuyor. Onun için çaresiz olsam da, kendimi yavaş ve nazikçe gitmeye zorluyorum.

Dudakları bir iniltiyle ayrılıyor ve dilimi ağzına sokup tatlılığının tadına bakıyorum. Çok lezzetliydi.

Uzanıp çenesini kavıyorum, ağzını daha acil bir şekilde keşfederken onu öne doğru çekiyorum. Korumak için mücadele ettiğim kontrol, çıkardığı her seksi sesle birlikte elimden kayıp gitmeye başlıyor. Ben öpücüğü derinleştirirken o da pazuma tutunuyor.

Kayıklarımız birbirlerine karşı sallanırken dili benimkine doğru kayıyor. Bu prensesi öptüğüme inanamıyorum. Bu kadar şanslı olduğuma inanamıyorum.

Elimi boynunun arkasına doğru kaydırıyorum ve at kuyruğunu tutuyorum. Ağzını tam istediğim yere getirmek için başını geri çektiğimde sertçe inliyor.

Ayrıldığımızda sikim taş gibi sertleşmişti. Hayatımda hiç bu kadar sertleştiğimi hatırlamıyorum.

Yüzüm onunkinin üzerinde gezinirken ikimiz de hızlı ve keskin nefesler alıyoruz. Güneş gözlüklerinin yansımada yüzümdeki açgözlü ifadeyi görebiliyorum ve bu beni şok ediyor. Bu kadın için ele geçirilmiş bir erkek gibi görünüyorum.

Yanakları kızarmış ve utangaç bir gülümsemeye "Kano konusunda emin değildim" diyor, "ama bu gerçekten eğlenceli."

Beni tekrar öpmek için eğiliyor ama kayığına henüz alışmamış ve çok ani hareket ediyor. Çok fazla sallanıyor. Çığlık atıyor ve koluma tutunuyor, beni de kendisiyle birlikte aşağı çekerken durumu daha da kötüleştiriyor.

Umutsuzca bizi ayakta tutmaya çalışarak kalçalarımı yana doğru itiyorum ama momentum benden yana değil ve ikimiz de devriliyoruz.

Ilık suya girdik ve dibe battık.

Vivian. Vivian'ı kurtarın!

Kayığımdan inip ona doğru uzanırken bu sözler kafamda uğulduyor.

Ama su sadece göbeğime kadar geliyor, yani gerçek bir tehlike altında değil. Sıcak su üzerimizden dökülürken ikimiz de ayağa kalkıyoruz. Bana şok içinde bakıyor, ne olduğunu tam olarak bilmiyor. Ters dönmüş kanolarımızı görünce kafası dank ediyor ve gülmeye başlıyor.

İlk başta küçük bir kıkırdama, ama sonra daha sert gülerken bana yapışıyor - o güzel ses beni ona daha da aşık ediyor, ki bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim.

"Şehirli bir kızı kanoya bindirirsen böyle olur herhalde," diyor sırlıslıkla bedenime yaslanıp parlak mavi gözleri ve geniş gülümsemesiyle bana bakarken.

Onu öpmeden edemiyorum.

Güneş gözlüklerinin nehirde olduğunu fark etmedi ama onları arayarak bu anı boşa harcamak istemiyorum. Ona yeni bir çift alacağım. Ona yüz çift alacağım.

Bir araya geliyoruz - o kadar mükemmel uyuyoruz ki - ve bir kez daha ağzını alıyorum.

Bu seksi küçük dil ve bu yumuşak tatlı dudaklar üzerinde hak iddia ediyorum. Onlar artık benim.

Onları asla bırakmayacağım.

Öğle yemeğimiz nehirde mahvoldu, bu yüzden Vivian'ı öğle yemeği için McArthur'a götürdüm. Eski bir müzik kutusu ve bölgedeki en iyi patates kızartması ile kasabada güzel bir küçük restoran.

Birinci sınıf restoranların ve ünlü şeflerin bulunduğu New York'tan geldiği için bunun onun için yeterli olmayacağından biraz endişeliydim ama buna bayıldı.

Etrafına bakıp duvarlarda asılı eski eşyalara hayret ederken yüzümde bir gülümseme belirliyor.

Duvarda asılı duran eski tırpana bakarken, "Bu şeyle tarlayı elle sürmek zorunda kaldığını düşünebiliyor musun?" diyor. "Dağ adamları o zamanlar çok zorlu olmalı." Mavi gözleri iri kollarıma kayıyor ve sertçe yutkunuyor. "Sanırım hâlâ öyleler."

Bu noktada neredeyse bir Greene Mountain kurumu haline gelecek kadar kaba olan huysuz garson April içkilerimizi getiriyor.

Vivian'ın önüne vişneli kolasını koyarken ona bakıyor. "Nereden geliyorsun?" diye sorar düz bir ses tonuyla.

Vivian yutkunarak, "New York," diye cevap veriyor.

"Bu münzeviyi kabuğundan çıkaran kişinin bir şehir kızı olmasına şaşırdım."

"O kadar da münzevi değilim," diyorum savunmacı bir ses tonuyla.

Elini kalçasına koyuyor ve bana 'orospu lütfen' bakışı atıyor. "O zaman neden hep burada yalnızsın?"

"Çünkü bana çıkma teklif etmeni bekliyordum."

Gözlerini deviriyor. "Cevabım hayır. Her zaman hayır." Vivian ve ben, o uzaklaşırken gülüyoruz.

Vişneli kolasından bir yudum alıyor ve tadına bakarak seksi bir inilti çıkarıyor.

"Neden burada tek başınasın?" diye soruyor, o muhteşem analitik gözleriyle beni inceleyerek. "Özür dilerim, sadece... Yalnız değil misin? Nasıl bu kadar izole olabiliyorsun?"

"Nasıl bu kadar yalnız ve izole olabiliyorsun?"

Başını geriye atıp bana tuhaf tuhaf bakıyor. "Bütün gün etrafım insanlarla çevrili. Yalnız olmam imkansız."

"Etrafınızın insanlarla çevrili olması yalnız olmadığınız anlamına gelmez. Cidden bana yalnız olmadığını mı söyleyeceksin? Hayatında bir şeylerin eksik olduğunu hissettiğini söyleyebilirim."

Parmak ucuyla kalın ahşap üzerinde bir daire çizerken masaya bakıyor. "Belki biraz..."

Kızımın düşüncesini bitirmesine gerek yok. Ben biliyorum. Benimle tanışana kadar bir şeylerin eksik olduğunu hissediyordu.

Ben de aynı şekilde hissediyorum.

Ruh eşleri birbirini bulduğunda böyle olur.

Her şey yerli yerine oturuyor.

"Dün gece bana ailemi sormuştun."

Uzun kirpiklerinin arasından bana bakıyor. "Oh, zorunda değilsin..."

"İstiyorum." Ona karşı açık ve dürüst olmak istiyorum. Aramızda herhangi bir sır olmasını istemiyorum. Biz ruh eşiyiz ve buna yer yok. Bunu kimseye söylemedim ama ona söyleyeceğim. "Ben bekâr bir çocuğum ve ailem beni neredeyse terk etti."

"Aman Tanrım," diyor nefesi kesilerek. "Bu korkunç bir şey."

"Ergenlik çağındaydım," diye devam ediyorum derin bir nefes alarak. "Sekizinci sınıftaydım ve babam Tokyo'da büyük bir iş teklifi aldı. Babam bu teklifi kabul etti ve ailem beni yanlarında götürmek yerine yatılı bir okula gönderdi, oradan ayrıldı ve bir daha da arkasına bakmadı."

Masanın öbür ucuna uzanıp elini benimkinin üzerine koydu. "Çok üzgünüm, Duncan."

"Okula ödeme yaptılar ama hepsi bu kadar. Telefon yok, ziyaret yok, bir doğum günü kartı bile yok. Tatillerde ve yaz boyunca reddedilen diğer çocuklarla birlikte orada kaldım. Çok zorlandım. Sanki her gün zengin tiki çocuklarla kavga ediyordum ve sonra bana saldıran onlar olmasına rağmen müdürün odasına sürükleniyordum."

Başparmağıyla elimi okşuyor, gözleriyle devam etmem için beni cesaretlendiriyor. Bu konuyu hiç kimseyle konuşacağımı sanmıyordum. Geçmişimde sonsuza dek kilitli kaldığını sanıyordum ama bu meleğin ona açılmamı sağlayacak bir yolu var. Ona her şeyi anlatmak istiyorum.

"Mezun olduğumda tek yapmak istediğim kendi başıma olmaktı. Oraya buraya seyahat ettim, ufak tefek işlerde çalıştım ve bir gün ailemin avukatı beni yakaladı. Kyoto'da bir tren kazasında öldüler. Büyük bir miras aldım ve buraya, Greene'e yerleştim.

Dağlar. Evimi inşa ettirdim ve kendime sakladım. Kışın dağ yollarını sürmek için gönüllü oldum çünkü bunu yapacak kimseyi bulamıyorlardı ve ihtiyacım olan tek şey buydu. Başka hiçbir şey istemedim. Şimdiye kadar..."

Birbirimizin gözlerinin içine bakarken sırtı dikleşiyor. İkimiz de böyle bir bağın çok sık oluşmadığını biliyoruz. Hayatta bir kez, eğer şanslıysan.

Gitmesine izin vermeyeceğim.

"Yer açın," diye homurdanıyor April tabaklarımızla birlikte geldiğinde.

Yemeği önümüze dökerken birbirimizin ellerini bırakmak zorunda kalıyoruz. Ama vücutlarımız artık mıknatıs gibi.

-Sürekli temas halinde olmalılar.

Ayaklarımız masanın altında birbirini buluyor ve muhteşem yemeğin geri kalanı boyunca öyle kalıyorlar.

Vivian başımızın üzerinde parlayan parlak yıldızlara bakarken memnun bir iç çekişle, "Her geceyi böyle geçirebilirim," diyor. Akşam yemeğinden sonra arka bahçemdeki kamp ateşinin önünde oturuyoruz. Hafif bir müzik çalıyor ve soğuk bir gece olduğu için bir battaniyenin altına sarılmış durumda. "Yani... Ben olsam... Ne demek istediğimi biliyorsun."

O uyanık mavi gözler bana doğru parlıyor. Ona gülümsüyorum, onu rahatlatmaya çalışıyorum.

"İstediğin kadar kalabilirsin," diyorum yumuşak bir sesle.

Beni dikkatle izlerken sertçe yutkunuyor. "Bir haftalığına, değil mi?"

Başımı salladım. "Kalmanı istiyorum Vivian. Sonsuza kadar. Sen benim için doğru kişisin. Bunu zaten baştan sona biliyorum."

"Sadece birkaç gün sonra mı?" diye soruyor. "Bundan nasıl emin olabiliyorsun?"

"Bunu acıyan ruhumda hissediyorum. Çarpan kalbimde hissediyorum. Aldığım her nefeste, benim için doğru kişinin sen olduğunu biliyorum. Sana şimdiden kafayı taktım prenses. Eğer dikkatli olmazsan, gitmene izin vermeyeceğim."

Gülümsüyor ama şaka yapıp yapmadığımdan emin değilim. Bu kadına hayatımda ihtiyacım var. Eğer kalmayı reddederse, onu New York'a kadar takip etmek zorunda kalabilirim.

Ayağa kalkıp battaniyeyi vücudundan sıyrırken nefesimi içime çekiyorum. O kadar seksi ki. Karanlık gölgeler ateşin turuncu ışıltısıyla karışıyor, o bana doğru gelirken vücudu boyunca sallanıyor.

Kucağıma oturup göğsüme sarılırken, ben de koruyucu kollarımı ona sararken sertleşmiş sikim ağrıyor. Her zaman ağzımı sulandıran lezzetli vanilya kokusunu seviyorum.

"Senin için deliriyorum," diye fısıldıyorum parmaklarımı yumuşak saçlarının arasından geçirirken. "Senin için her şeyi yaparım."

Bacağını kaydırıyor ve kaya gibi sert ereksiyonumu hissettiğinde şok içinde nefesini tutuyor.

"Bana ne yaptığını görüyor musun?" Kalçasını uyarılmamdan uzaklaştırmak için hiçbir çaba göstermezken söylüyorum. Yavaşça elini tutuyorum ve sikimin üzerine koyuyorum. Sert shaftımı hissettiğinde nefes almayı bırakıyor. "Beni ne kadar sertleştirdiğini görüyor musun? Sensiz öleceğim kızım."

"Çok büyük," diye fısıldıyor o yaramaz küçük eli boyumda aşağı yukarı hareket etmeye başlarken.

Başım geriye düşüyor ve o beni okşarken bir hırıltı çıkarıyorum.

"Daha önce gerçek hayatta hiç görmemiştim" diyor nefes nefese bir ses tonuyla.

"Bakire misin?" Soruyorum, cevabını beklerken kalbim duracak gibi oluyor.

Arkasını dönüyor ve yavaşça başını sallıyor. "Evet. Yirmi dört yaşında bir bakire olmamın tuhaf olduğunu mu düşünüyorsun?"

Çenesini kavriyorum ve gözlerimin içine bakana kadar başını yukarı kaldırıyorum. "Bence bu kader. Birlikte olmamız gerekiyor prenses. Erkeğini bekliyordun. Sen de beni bekliyordun."

Vücudumu yakan şiddetli bir yoğunluk ve arzuyla açık ağzını öperken o el sertleşmiş şaftım boyunca hareket etmeye devam ediyor. Tatlı ağzının tadına bakarken dilime karşı inliyor.

"Onu... görebilir miyim?" diye soruyor ben uzaklaştığımda.

"O senin bebeğim. Ona ne istersen yapabilirsin."

Kucağımdan inip dizlerinin üzerine çökerken gözleri heyecanla parlıyor.

Ağır ağır nefes alıyorum, kemerimi çözmesini huşu içinde izliyorum. Sikim pantolonumun içinde zonkluyordu. Hiç bu kadar tahrik olmamıştım.

Kemerimi açtı ve sonra fermuarımı indirdi. İç çamaşırama uzanıp büyük sert sikimi çıkarırken sertçe yutkunuyorum.

"Vay canına," diye fısıldıyor şaşkın yüzünün önünde yükselen şeye bakarken.

Ellerinde çok büyük görünüyor. Şimdiye kadar ne kadar büyük olduğunu hiç fark etmemiştim. Vücuduyla orantısız görünüyor ve ona çok fazla zarar vereceğinden endişeleniyorum.

Şaftımın kalın tabanını sıkıyor ve elini uzunluğum boyunca kaydırıyor, ucunda bir damla krem si pre-cum boncuklar gibi büyülenmiş şehvet dolu gözlerle izliyor.

"Sebe p olduğunu şu karmaşaya bak," diyorum hırslayarak. "Aç şu ağzını ve adamını temizle."

Gözlerini ayıramıyormuş gibi sikime bakarken dudaklarını yalıyor.

Aniden öne doğru eğilip beni ağzına aldığı nda inliyorum. Biraz fazla hevesli ve beni çok hızlı içine alıyor. Beni çok derine itti ve boğulmaya başladı.

O seksi mavi gözleri beni dışarı çekerken ve nefesini tutmaya çalışırken sulanıyor. Daha önce hiç bu kadar seksi bir manzara görmemiş tim. Eli hâlâ hiç bırakmayacakmış gibi sikimi kavırıyor.

Farklı bir yaklaşım denediğinde sikim onun tükürüğüyle parlıyor. O sıcak ıslak dilini sikimin dibine yerleştiriyor ve sonuna kadar sürüklüyor.

Beni tekrar ağzına almadan önce başımın etrafında kaydırmasını izlerken "Oh, kahretsin," diye inliyorum. Bu sefer daha kolay gidiyor, ağzı tamamen sikimle dolana kadar beni her seferinde biraz alıyor.

"Evet," diye homurdanıyorum o beni emerken, başını boyumda aşağı yukarı hareket ettirirken. "Aynen böyle prenses."

Uzun süre dayanamayacağımı biliyorum. Yumuşak, sıcak ağzı çok iyi hissettiriyor.

Ve seksi kızımın bakire dudaklarını sert aletimin etrafına sarmış görüntüsü beni kendimden geçirmeye yetiyor.

kendi başına bir kenar.

Ellerimi saçlarının arasına sokuyorum, başını tutuyorum ve sıcak ağzını daha hızlı bir şekilde uzunluğumda yukarı ve aşağı hareket ettiriyorum. Ona karşı çok sert davranıyorum ama kendimi durduramıyorum. Tüm kontrolümü kaybettim.

"Siktir," diye homurdanıyorum ellerimi kafasından çekerken, onu incitmek istemiyorum. Ama ben ağzını zorlamasam bile o beni içine almaktan vazgeçmiyor.

Hayatımın en yoğun orgazmını yaşarken ellerimi yumruk haline getirene kadar hevesle sikimi emiyor.

Vahşi bir kükremeye boşaldım.

Yüküm ağzına doluyor ve keskin aç inlemelerle her damlasını içiyor.

Sikimin son sarsıntısından çok sonra, hâlâ beni usulca emiyor, taşaklarımı avucunun içine alırken inliyor.

"Mükemmelsin," diye fısıldıyorum ona hayranlıkla bakarken. "Çok sert davrandıysam özür dilerim. Seni incitmeye çalışmıyordum."

Beni çekip çıkarıyor ve şaftımı öpüyor. "Biliyorum. Ve endişelenme, asla çok sert olamazsın."

Ayağa kalkıp ıslak dudaklarını elinin tersiyle silerken aç gözlerle onu izliyorum. Şu anda amının ne kadar ıslak olduğunu merak ediyorum. İhtiyaçtan damladığını düşünmek beni açlıktan hırlatıyor.

"İyi geceler, Duncan. Yarın görüşürüz," diyor ve hızla uzaklaşıp evin içinde kayboluyor.

Gidişini izlerken ağzım açık kaldı.

Sanırım bu gece o tatlı, bal dolu amcığın tadına bakamayacağım. Ama yarın... Yarın, onun kaçmasına izin vermeyeceğim.

bu kadar kolay.

Yarın, bu ateşli küçük bakireyi benim yapacağım.

Altıncı Bölüm

Vivian

Duştan sonra aynada kendimi gülümserken yakalıyorum. Sabahları. Sabahları hiç gülümsemem. Her zaman yoğun takvimimi gözden geçiriyor, başka bir stresli güne hazırlanıyorum.

Buraya geldiğimden beri bir kez bile iş hakkında düşünmedim. Duncan Dove dikkatimi dağıtıyor.

Şimdi aklımda iş olduğu için elimde olmadan telefonumu karıştırıyor ve e-postalarımı bakıyorum. Üç yüzden fazla. Kırk dokuz tanesi acil olarak işaretlenmiş.

"Hayır," diyorum kapatırken ve tüm hafta boyunca durduğu bavulumun dibine geri atarken. Bunların hiçbirisiyle uğraşmak istemiyorum. Ne bugün, ne bu hafta, ne de hiçbir zaman. Giderek büyüyen bir parçam o e-posta hesabını bir daha asla açmak istemiyor.

Kendimi güne hazırlarken düşüncelerim hızla Duncan'a dönüyor. En son ona oral seks yaptığıma inanamıyorum.

Gece. Beklenmedik bir şey oldu ve dizlerimin üzerine çöktüm, onu memnun etmeyi çok istiyordum.

Ama sanırım ben ondan daha çok zevk almıştım. O sert, zonklayan sikin elimde olmasının verdiği hissi hatırladıkça parmak uçlarım karıncalanıyor.

Bu ateşli dağ adamının kancası bana takıldı. Onu düşünmeden edemiyorum ve tüm kışkırtıcı keşkelerin hayalini kuruyorum.

Ya kalırsam? Ya birbirimize aitsek? Ya tedbiri elden bırakıp beni elde etmesine izin verirsem?

Baştan çıkarıcı düşünceden ürperiyorum.

Etrafında olmak çok eğlenceli, çok seksi ve bazen beni kendimden daha iyi tanıyormuş gibi hissediyorum.

Beni neyin harekete geçirdiğini biliyor. Sanki yıllar boyunca inşa ettiğim tüm katmanları ve duvarları görebiliyor. Gerçek beni görüyor. Gerçek beni. Yalnız olan beni. Daha fazlasını isteyen beni.

Onun sağlayabileceği türden bir hayat isteyen ben - çocuklar, sevgi dolu bir aile, muhteşem bir doğal cennette güvenli bir yuva.

Kapının çalınması beni sıçrattı.

"Evet?"

"Kahvaltı hazır," diyor kapıdan. O derin ses şimdiden bedenimi mırıldatıyor. Sesinin evin içinde dolaşmasına bayılıyorum. Etrafımı saran büyük, sıcak, erkeksi bir battaniye gibi.

"Hemen geliyorum," diyorum ve hızla saçımı düzeltiyorum.

Koridora doğru ilerlerken kalbim beklentiyle çarpıyor. Duncan mutfakta çilek kesiyor. İçeri girdiğimde gülümsüyor ve başka bir yer olmadığını fark ediyorum.

Bu mutfakta onunla olmaktansa dünyada olmayı tercih ederim.

Ellerini yıkarken "Umarım gerçek akçaağaç şuruplu krep seviyorsunuzdur" diyor.

"Sevilmeyecek ne var?" Bir tabure çekip adaya otururken karnım guruldayarak soruyorum.

"Güzel, o zaman y i y i n " diyor bana katılırken. "Bugün büyük bir yürüyüşe çıkacağız. Bir dağa tırmanacağız."

Onun yerine ben tırmanmak istiyorum.

"Bir dağ mı?" Yutkunarak söylüyorum. "Büyük bir dağ mı?" "En büyüğü."

"Sence bir şehir kızı bununla başa çıkabilir mi?" Alaycı bir şekilde soruyorum.

Sırıttıyor. "Dün geceden sonra, üstesinden gelemeyeceğin kadar büyük bir şey olduğunu sanmıyorum."

Çifte ima karşısında yanaklarım kıpkırmızı ve sıcak oluyor. "Belki," diyorum ona şakacı bir bakış fırlatırken. "Ya da belki düşündüğün kadar büyük değildi."

Gülüyor, hiç de utangaç değil. Sanırım onunki kadar büyük bir sikiniz varsa, boyutuyla ilgili şakalar yapmaktan çekinmiyorsunuz. Geldiği kadar büyük.

"Moda koleksiyonuna baktım," diyor ocağa dönerken. Tavadan bir krep alıyor, bir tabağa koyuyor, ortasına kesilmiş çilekleri yerleştiriyor, sonra sarıp önüme koyuyor. "Şurubu unutma. Kıyafetlerin çok güzel."

"Markamı mı araştırdın?" Krepimi akçaağaç şurubuna boğarken gerginleşerek soruyorum. "Ne zaman?"

"Dün gece. Google'da arattım. Ne zaman erkek kıyafetleri yapacaksın? Mağazayı satın alırdım."

"Fabrikamda senin dev iskeletini örtecek kadar malzeme olduğunu sanmıyorum."

Gülüyor. "Cidden Vivian. Çok etkilendim. Çok yeteneklisin ve yirmi dört yaşında başarılı bir marka ve moda imparatorluğu kurmuş olman... İnanılmazsın."

Benimle dalga geçip geçmediğini anlamak için ona baktım ama geçmiyordu. Çok ciddiye di.

"Kıyafetler çevresel olarak sürdürülebilir olsaydı harika olurdu," diyorum iç çekerek. "Hızlı moda ya katkıda bulunmaktan hoşlanmıyorum."

"Dur. Sen inanılmazsın. Gelecekte yeniden başlamak istersen, bir kez daha denemekten ve yol boyunca öğrendiğin dersleri uygulamaktan seni alıkoyan hiçbir şey yok."

Bu harika olurdu. Her şeyi satıp temiz ve endişesiz bir şekilde uzaklaşmak. Burada biraz zaman geçirebilirim, belki ilgilenirse Duncan'la birlikte, ve sonunda açık hava insanları için sürdürülebilir lüks bir marka ile yeniden başlayabilirim. Duncan'ın iri kaslı vücuduna bakıyorum ve üzerinde her türlü güzel kıyafeti hayal ediyorum.

"Belki," diye fısıldıyorum çatalımı bir parça çilek ve krepe saplarken. Ağzıma götürüyorum ve aman Tanrım! "Bu şimdiye kadar ağzıma attığım en güzel şey!"

Bana çok kolaymış gibi sırtıyor. "Umarım en iyisi bu değildir şey..."

Ve yanaklarım her zamankinden daha fazla kızararak krebi bitirdim.

Yolun üçte ikisine geldiğimizde terden sıırıslıklam olmuştum. Ve nefes nefese. Ve bir mola için çaresiz.

Duncan sıcaktan ve dağın çılgın eğiminden neredeyse hiç rahatsız değil. Gümleğinin göğsünde biraz ter var ama bu onu daha da seksi gösteriyor. Bu arada, benim yüzümden akan sular var ve atletimin koltuk altlarında büyük, iğrenç ıslak halkalar var. Enkaz gibi görünüyor olmalıyım.

"Bunu ne sıklıkla yapıyorsun?" Nefes nefese bir ses tonuyla soruyorum. Ayrıca kaburgalarımnda keskin bir ağrı var ve konuşmak canımı acıtıyor.

"Yürüyüş mü?" diye soruyor, kahvaltıdaki kadar rahat konuşarak. "Hemen hemen her gün. Burada dağlara çıkmayı seviyorum. Ruhumu besliyor."

"Kesinlikle," diyorum hırıltımı tutarak.

Çok güzel bir yer. Manzara inanılmaz ve tüm bu uzun ağaçların altında olmayı seviyorum. Yine de Duncan kadar formda ve yetenekli olmak isterdim. Bir gün ona ayak uydurabileceğim ve neredeyse hiç terlemeyeceğim. Bir gün...

"Bu bir nehir mi?" Uzaktan akan bir su sesi duyduğumda soruyorum.

"Evet, gel de bir bak."

Patikadan çıkıyoruz ve ormanın içinde, nehrin yanında, bazıları benden daha uzun olan dev kayaların yanına gelene kadar yürüyoruz. Büyük kayaların ötesinde kristal berraklığında muhteşem bir nehir var. Her yerde küçük doğal havuzlarda toplanmadan önce pürüzsüz nehir kayalarının üzerinden akarken çok cazip ve ferahlatıcı görünüyor. Sıcaktan bunalan bedenim can atıyor.

Duncan ona duyduğum özlemi fark etmiş gibi görünüyor ve sırıtıyor. "Serinlemek ister misin?"

"Yüzmeye gitmeyi mi kastediyorsun?" "Evet."

Gömleğini çıkarıyor ve kaslı gövdesini ilk kez gördüğümde gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacak gibi oluyor. Bu gerçek dışı.

Kocaman göğsünün ve parçalanmış karın kaslarının seksi görüntüsü karşısında kuruyan ağzım sulanmaya başlıyor. Nereye bakacağımı bilemiyorum. Gözlerim, göğsünün üst kısmında biten ve büyük yuvarlak omuzları boyunca devam eden ve kaslı kollarından aşağı inen boyun dövmesine odaklanıyor.

Çok seksi. Bu adam bir model olmalı. Bir film yıldızı olmalı. Ona takıntılı milyonlarca kadın olmalı, ama bunların hiçbirisiyle mutlu olmayacağını biliyorum. Dağlarda olmayı seven doğuştan münzevi biri ve ben bundan memnunum. Onun tamamen bana ait olması hoşuma gidiyor. O benim gizli sırrım.

"İçeri mi giriyorsun?" Ayakkabılarını çıkarırken soruyorum. Aşağı uzanıp ayakkabılarını çıkarırken kollarının esnemesi ve sıkışması hoşuma gidiyor. Şansıma iki ayakkabı giyiyor, böylece tekrar görebiliyorum.

"Evet, sen de öylesin."

"Mayom yok."

"Sanırım mayoları geçtik," diyor, ayağa kalkıp bana bakarken. "İkimiz de görecek her şeyi gördük."

"Evet, ama..."

Bitirmemi bekliyor. Elimde hiçbir şey yok. İyi bir argümanım yok. Onun önünde soyunmamam için bir sebep yok.

Bu güzel adama aşık oluyorum. 'Canı cehenneme' diye düşündüm ve ayakkabılarımı tekmeleyip atletimi çıkardım.

Şortumun düğmelerini açıp kalçalarımın aşağı indirmemi izlerken sertçe yutkunuyor. İçinden çıkıyorum ve aynı anda çoraplarımı çıkarıyorum.

Ayağa kalktığımda üzerimde sütyenim ve iç çamaşırdan başka bir şey yoktu. Duncan bana öyle aç bir bakışla bakıyor ki içim ürperiyor.

"Gerisini ben hallederim," diyor kalın, çakıllı bir sesle.

Bana doğru yürüyüp sırtıma uzandığında ürperiyorum. Dağlar gibi kokuyor -taze toprak ve çam, biraz da erkeksi testosteron. Güçlü eliyle sütyenimi açarken erotik kokusunu içime çekiyorum.

Kuşlar, aşağıda gerçekleşen erotik olaydan tamamen habersiz, sıradan bir sabahmış gibi tepemizde ötüyorlar.

Sütyenimi yavaşça çıkarırken gözlerimiz birbirinin üzerinde. Daha önce hiçbir erkeğe bu yanıma isteyerek göstermemiştim ama görmesini istiyorum. Hayatımda ilk defa bir erkekle çıplak olmak istiyorum. Her şeyimi görmesini istiyorum.

Sütyenimi kollarımdan aşağı kaydırıp yanımdaki dev kayalardan birinin üzerine atarken göz temasını hiç kesmiyor. Göğüslerim serbest kalıyor. Açıkta oldukları için meme uçları temiz dağ havasında sertleşiyor.

Duncan nefes alıyor ve sonra gözlerini yavaşça aşağı indirirken nefesini tutuyor. Çıplak göğüslerimi bu hafta ikinci kez görüyor ama gözlerini kırpmamasına ve nefes almayı unutmuş gibi görünmesine bakarak bunun ilk olduğuna yemin edebilirsiniz.

"Çok güzelsin," diyor yukarı uzanıp güçlü ve sert elleriyle memelerimi avuçlarken. Eğilip karıncalanan sert bir meme ucunu ağzına götürdüğünde başımı geriye atıp inliyorum.

Sakalı tenimi tırmalıyor, bu da onun sıcak ve yumuşak ağzının üzerimdeki hissini daha da artırıyor.

"Oh, Duncan," diye inliyorum parmaklarımı saçlarında gezdirip ağzını bana doğru tutarken. Açıgözlü dudaklarını diğer göğsüme çeviriyor ve amım sırlıklam olana ve biraz ilgi için yalvarana kadar meme ucumu emiyor.

Dilinin ritmiyle sallanıyorum, onu kendime doğru çekiyorum ve o güzel aletin sertleşip benim için hazır olduğunu hayal ediyorum. Uzanıyorum ve onu hissediyorum. Şortunun iç kısmından dışarı fırlayan o koca aleti bulmam uzun sürmüyor.

Düz avucumla uzunluğunu okşarken inliyor, yukarı ve aşağı, yukarı ve aşağı.

O büyük güçlü eller vücudumun arkasına doğru kayıyor ve sonra sıkı bir tutuşla kıcıma iniyor. Gücünün kık yanaklarımı sıktığını ve ayırdığını hissettiğimde inliyorum. Çok ıslanmıştım. Amım bu adam için zonkluyor.

Onu o kadar çok istiyorum ki doğru düzgün düşünemiyorum. Onu içimde istiyorum. Beni sahiplenmesini ve bana sahip olmasını istiyorum. Her şeyimi almasını ve asla geri vermemesini istiyorum.

Kemerini çözerken kalbim güm güm atıyor. Sıcak dili önce bir meme ucumu, sonra diğerini okşuyor. Çok iyi hissettiriyor.

Şortu aşağı düşüyor ve hemen boxer külotuna uzanıp elimi kalın, sıcak shaftının etrafına sarıyorum. Sıkıyorum ve o da inliyor.

Bacaklarımın arasındaki ağır nabız için için yanıyor. Çok ıslağım. Onun merhametine teslim olmaya o kadar hazırım ki. Şehvetle dolup taşıyorum, terli ve iğrenç olduğumu unutuyorum.

Sonra tıklar.

"Önce suya atlamalıyım," diyorum ağır nefesler alarak. Geri çekilmeye çalışıyorum ama güçlü elleri beni yerimde tutuyor.

"Hayır, yok."

"İğrencim," diyorum, gitmek istiyorum ama göğsümde tekrar dolaşan o sıcak dil karşısında eriyorum.

"İğrenç değilsin." Şu anda bana bakışına bakılırsa, ona inanabilirim. Aç bir iniltiyle dilini boynumda gezdiriyor. "Çok lezzetlisin. Doğal kokunu seviyorum. Doğal tadına. Benden kaçma. Lütfen kaçma. Sana çok ihtiyacım var."

O eller külotumu kavıyor ve sert bir çekişle yırtıyor. Lime lime dökülürken nefesim kesildi.

"Bir saniye daha bekleyemem prenses," diye hırılıyor koyu kahverengi gözlerinde şehvet dolu bir bakışla. "Sana ihtiyacım var. Senin içinde olmalıyım."

"Benim de sana ihtiyacım var," diye fısıldıyorum boxer külotunu indirirken.

Beni en yakındaki dev kayaya doğru itiyor ve ben nefes nefese ona bakarken sertleşmiş sikini kavrayarak üzerimde duruyor.

İşte bu kadar. Bekaretimi alacak.

Alabilir. Artık onu istemiyorum. Sadece onu istiyorum.

Duncan dizimin arkasından tutup bacağımı yukarı çekerken ben de büyük kayanın eğiminde arkama yaslanıp

kalbim beklentiyle çarparken.

Ağzımda çok büyük ve geniş hissettiren horozunun güzel başı, bakire açıklığıma bastırırken daha da büyük hissediyor.

Biraz baskı uygulayıp kalın ucu zonklayan dar amımın içinde kaydırırken nefes nefese kalıyorum.

"Evet," diye fısıldıyorum terli ve kaslı vücuduna yapışırken. "Daha fazlasını istiyorum."

O güçlü kalçalarını yavaşça ileri itiyor, amım kalın kafasının tamamını yutana kadar sikini içimde daha derine kaydırıyor.

Boynumun arkasını kavradığında içimde kıvrılmış ayak parmaklarımın ucuna kadar bir ürperti yayılıyor. Alnımız birbirine değiyor ve birbirimizin gözlerinin içine bakıyoruz - ağızlarımız açık, hızlı sığ nefesler alıyoruz- o her seferinde sert, kalın bir santim içeri iterken.

Sıcak ve tatlı bir acı amımı dolduruyor. O kadar büyük ki, ama durmasını istemiyorum. Şimdi durursa ölürüm.

Dev siki neşeme ulaşıyor ve dişlerini gıcırdatarak sikini geçiriyor. Çıglık atıyorum. Tırnaklarım kollarına batıyor. Aleti kabzasına kadar içeri kayıyor ve beni ilk kez doldururken nefes alamıyorum.

Dev aletini içimde tutarken kulağıma "Artık benimsin" diye homurdanıyor.

Ona tutunuyorum, umutsuzca onun muazzam boyutuna alışmaya çalışıyorum.

"Sanırım ben hep senin oldum," diye fısıldıyorum.

Beni dudaklarımdan öpüyor ve sonra kalçalarını oynatmaya başlıyor, içime girip çıkıyor ve beni mümkün olduğunu düşündüğümde daha yükseklerle çıkarıyor...

Yedinci Bölüm

Duncan

Bu güzel, küçük, bakire amcığın üzerine fazla gitmemeye

çalışıyorum,

ama bu neredeyse imkânsız. Kalçalarımı ileri geri iterken, güzelliğimi ilk kez bu kadar sert becerirken, sıkı sıkışma çenemi sıkıyor.

Ağzı açılıyor ve ben derinlere dalıp sert sikimi onun daracık sıcağına gömerken seksi bir inilti çıkarıyor.

O kadar seksi ki. Zıplayan çıplak memelerinden inleyen yüzüne, her santimi boyunca uzanan yumuşak ve kusursuz tenine kadar bakabileceğim tüm o enfes yerler beni şaşkına çeviriyor. Ama hepsinin ötesinde, gözlerim şimdiye kadar gördüğüm en ateşli şeye, ayrılmış pembe am dudaklarının arasında ileri geri kayan krem kaplı sikime kayıyor.

"Hoşuna gitti mi prenses?" Derinlere inerken homurdanıyorum. "Hoşuna gittiğini biliyorum. Kalın sikimin her santimini almayı seviyorsun, değil mi?"

Gözleri kapanırken başının arkasını taşın üzerinde yuvarlıyor. "Buna bayılıyorum. İçimde çok iyi hissediyorsun, Duncan. Durma, lütfen."

Elimi kaburgalarından yukarı kaydırıyorum ve zıplayan memesini sert bir şekilde kavıyorum. Şımarık meme ucu avucumun içine girerken inliyor.

"Bu am artık benim," diyorum dudaklarım açık ağzının üzerinde gezinirken. "Onu benden asla alamayacaksın."

"Yapmayacağım..."

"Burada kalıyorsun prenses. Seni her gün götürebileceğim yerde, benimle kalıyorsun."

Dört cezalandırıcı hamleyle ona sertçe vurduğumda tırnakları dövmele etime saplanıyor.

Taşaklarım yeni bir sıcak krema dalgası sızıyor.

Beni deli ediyor. Beni ilkelleştiriyor. Onu daha sert becerirken kendimi tüm nezaketini kaybetmiş bir mağara adamı gibi hissediyorum. Şehvani içgüdüler devreye giriyor.

Bu kadını çiftleştirmek istiyorum.

Onun taze ve olgun rahmini tohumlarımla doldurmalıyım. Onun etrafta dolaştığını, karnının şiştiğini, çocuğumun onun içinde büyüdüğünü hayal ettikçe taşaklarım ağrıyor.

Aramızda hiçbir şey yok. Beni bunu yapmaktan alıkoyan hiçbir şey yok. Prezervatif yok. Doğum kontrolü yok. Hiçbir şey yok.

Düşünce bir kez kafama girdi mi, her şeyi ele geçiriyor. Beni tüketiyor.

Bu güzelliği yetiştirmeliyim.

"İşte benim kızım," diye fısıldıyorum sert sikimi onun küçük amcığına sokarken. "Senden istediğim bir şey daha var."

"Herhangi bir şey," diye nefes nefese kalır.

"Ondan geriye doğru sayacağım ve bire geldiğimde
-"Bu küçük tatlı amcığı sikimin üzerine boşaltmanı istiyorum."

İnliyor, yüzü sanki o kadar uzun süre bekleyemeyecekmiş gibi geriliyor. Kızım şimdiden uçurumun kenarında sallanıyor. Bunu içinde tutmak onun için işkence olacak, ama sonunda bıraktığında çok daha tatlı olacak.

"Bunu benim için yapabilir misin?"

"Denerim," diye inliyor.

Çenesini kavıyorum ve başını öyle bir kaldırıyorum ki, irkilmiş mavi gözleri benimkilere dikiliyor. "Bire kadar olmaz."

Başını sallar. "İşte benim kızım. On."

Çenesini serbest bırakıyorum ve dilimi boynundan yukarı sürüklüyorum, tatlı tuzlu özünü tadıyorum. "Dokuz."

"Kahretsin, Duncan. Kahretsin..."

Uzun hızlı vuruşlarla onun sıcaklığına girip çıkıyorum. Taşaklarım ağrıyor, o kadar dolular ki. Ben de bu kadar uzun süre dayanabilir miyim bilmiyorum.

"Sekiz."

Dizlerinin altından tutup onu yukarı kaldırıyorum. Bacaklarını ayırdığımda nefesi kesiliyor, onu kayaya doğru tutarken yerçekiminin onu sikime doğru çekmesine izin veriyorum.

"İşte bu, bebeğim. Yedi. Harika gidiyorsun."

Nedense böyle daha da sıkı. Dişlerimi sıkıyorum ve içine doğru kayarken inliyorum.

"Altı."

Orgazmını engellemek için mücadele ederken göğsünden keskin, hızlı nefesler alıp veriyor. Görünüşe

göre haklı

kenarda.

"Boşalmak istiyorsun, değil mi?"

"Çok kötü," diye inliyor. "Acele et."

Onu bekletirken sırtıyorum.

"Sakın bırakma prenses. Beklemeni istiyorum."

Ben hızlı ve sabit bir tempoda girip çıkarken hayal kırıklığı içinde inliyor.

"Beş."

Daha fazla ıslak meyve suyu sızıyor. Bu kız beni öldürüyor. "Dört."

Ben hızlandıkça göğüsleri şiddetle ileri geri sallanıyor.

"Boşalmayı çok istiyorum," diyorum gözlerimi ona dikmiş ziyafet çekerken. "Çok yaklaştım. Üç."

"Daha fazla bekleyemeyeceğim," diye inliyor, bu onun için dayanılmaz bir şeymiş gibi görünüyor. "Lütfen boşalmama izin ver. Lütfen."

"Henüz değil, henüz değil, henüz değil. İki. Çok yaklaştık, bebeğim. Sadece biraz daha."

Numarayı söyler söylemez aletimin üzerine boşalacağını biliyorum. Biliyorum, ben de boşalacağım ve ilk seferimiz sona erecek.

Doğurulacak ve bekareti benim olacak, ama ben bunun biraz daha uzun sürmesini istiyorum.

Elimden geldiğince anın tadını çıkarmak istiyorum.

Ben onu bekletirken acı ve hayal kırıklığı içinde çığlık atıyor. Vücudu tamamen sıkı ve sert, sanki bir orgazmın yoğun güç merkezini geri tutmak için sahip olduğu her şeyi alıyor.

Göğsüm çok daraldı. Taşaklarım patlamaya hazır. "İşte benim kızım. Çok yakın. Çok yakın."

"Duncan..." diye sızlanıyor. "Lütfen..."

Onu ne kadar çaresiz bıraktığımı izlerken sırtıtıyorum. Bu küçük tatlı bakireyi seks delisi bir manyağa dönüştürdüm ve artık geri dönüşü yok.

Ona izin vermenin zamanı geldi. Benim seksi küçük bakiremi doğurma zamanı.

Ağzımı onunkinin üzerinde gezdiriyorum, kalçalarımın her güçlü hamlesinde dudaklarımız birbirini sıyrarak kadar yakın.

"Bir."

Bana yapışıyor ve tüm vücudu patlarken çığlık atıyor. Amının sıkı duvarları kalın shaftımın etrafında daralırken, ilk kez üzerime boşalıyor.

Beklemek istiyorum. Zevke teslim olurken yüzünü izlemek istiyorum. Ama o kadar iyi hissettiriyor ki kendimi tutamıyorum.

Orgazmım sert ve hızlı bir şekilde geliyor, ben ona onun bana sarıldığı kadar umutsuzca sarılırken vahşi bir boğa gibi içimi parçalıyor.

Koca sikimi amının içinde tutuyorum ve bırakıyorum.

Sıcak dölleri sikimden fışkırıyor ve onun olgun bakire rahmini dolduruyor.

Şimdi, o gerçekten benim. Artık gitmesine asla izin vermeyeceğim.

O şehvet dolu mavi gözleriyle beni izlerken inleyerek tohumumun her damlasını alıyor.

Sikim son bir sarsıntı geçirirken ben de içine giriyorum.

Orgazmlarımızın yoğunluğu bedenlerimizde kaybolup gittikten sonra yorgunluk vuruyor. Titreyen bacaklarını, ayakları tekrar orman zeminine basana kadar yavaşça indiriyorum.

Sanki tüm dünya değişmemiş gibi kuşlar başımızın üzerinde ötmeye devam ediyor. Nehir, sanki evren değişmemiş gibi güröl güröl akmaya devam ediyor.

Her şey değişti.

Tohumlarım kızımın rahminde büyüyor. Onun bekareti benim.

Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak.

Ben içinde oyalanırken yarı kapalı gözlerle bana bakıyor. Sonunda çekiliyorum ve ikimiz de irkiliyoruz.

"İnanılmazsın," diye fısıldıyorum onu yakınımda tutarken, henüz gitmesine izin vermeye hazır değilim.

Onu kollarıma aldığımda yumuşak bir şekilde gülümseyerek, "Sanırım bu ikimiz demek oluyor," diyor. "Şimdi yüzmeye gidelim mi?"

Dudaklarımı köprücük kemiğinin üzerine indiriyorum ve onun sarhoş edici kokusunu içime çekiyorum. "Bir dakika içinde," diye fısıldıyorum. "Henüz gitmene izin vermeye hazır değilim."

"İstediğin kadar zamanın var," diye fısıldıyor. "Ben burada iyiyim."

Umarım bu bir yalan değildir.

Çünkü ihtiyacım olan şey onun sonsuza dek kollarımda olması.

Sekizinci Bölüm

Duncan

Vivian bunu bilmiyor, ama etrafta sorup duruyorum. sahte kiralamayla onu dolandıran adamı bulmaya çalışıyor. Eğer hafta sonunda gerçekten giderse, ki gitmeyeceğini umuyorum, parasını da alıp gidecek.

Bu dolandırıcının Greene Dağları'ndan olduğunu biliyorum. İlan için evimin gerçek fotoğraflarını kullanmış, yani تنها yolumda fotoğraf çekmiş.

Şehirden tanıdığım bazı adamlara Kyle Kline hakkında mesaj atıyordum. Takma bir isim olduğunu düşünmüştüm ama görünüşe göre adam düşündüğümünden de aptalmış. Sahte bir isim bile uydurmamış, salak herif. Arama Kurtarma ekibinden dostum Julian, barda 'aptal bir kaltağı' dolandırmakla övündüğünü duymuş.

Ona biraz terbiye öğretmek için şimdi oraya gidiyorum.

Vivian hâlâ evde uyuyor. Ona kahvenin yanına yakında döneceğime dair bir not bıraktım.

Bana verilen adrese gidiyorum ve onun yıkık dökük karavanını ve arazisinin etrafına saçılmış çöpleri görünce dişlerimi sıkıyorum.

"Uyan bakalım, orospu çocuğu," diye fısıldıyorum kamyonetimden çıkıp kapıyı çarparak kapatırken.

Vücudum gergin ve kalbim hızla çarparken kapıya doğru yürüyorum. O bir dakika sonra kapıyı çekip açana kadar kapıya defalarca vuruyorum.

Hayatımda gördüğüm en boktan dövmelere ve en dağınık saçlara sahip sıksa bir serseri. O kadar yüksek sesle esniyor ki eksik dişlerini görebiliyorum ve sonra bana kaşlarını çatıyor. "Ne istiyorsun lan?"

Saçından bir avuç tuttum ve onu merdivenlerden aşağı çektim.

Merdivenlerde ayağı takılıyor ve ayaklarımın dibinde yere düşüyor. "Ne oluyor l a n ?!" diye bağılıyor, ben saçlarını tutarken.

Daha sıkı.

"Beni tanıyor musun?"

"Hayır!" diye çığlık atıyor. "Seni hayatımda hiç görmedim, adamım! Bırak beni! Siktir!"

Kaburgalarına tekme attım. "O zaman neden evimin fotoğraflarını çekip internete koydun?"

"Ben yapmadım!"

"Sen olduğunu biliyorum, Kyle. Benim için çok önemli birinden para çaldın."

"Bir sürü insandan para çalışıyorum, dostum," diye sızlanıyor elimden kurtulmaya çalışırken. Ama yapamıyor. "Bu kadar kişisel algılama."

Kaburgalarına bir tekme daha attım. "Ondan çalamazsın." "Pekala, lanet olası adam. Bırak gideyim."

"Parasını geri istiyorum. Bin üç yüz dolar."

"Bin üç yüz dolar mı?! Bende o kadar para yok."

Onu ayağa kaldırıyorum, sırtını römorka çarpıyorum ve karnına olabildiğince sert bir yumruk atıyorum. Gürültülü bir sesle ikiye katlanıyor ve sonra dizlerinin üzerine çöküyor, nefesini tutmaya çalışırken karnını tutuyor.

"Parasını alana kadar bunu yapacağız."

"Siktir, dostum," diyor hırıltıyla. "Kulübeyi kiralayan o aptal kaltak mı?"

"Neyi?" Ona yumruğumu gösterirken soruyorum. İrkildi.

"Şirket hesabımı bloke etti!" diyor, benden uzaklaşarak. "Parayı hiç alamadım!"

"Saçmalık. Hiç para iadesi almadı ama şimdi alacak. Nerede bu para?"

Bana söylemek istemiyor ama yalan söylediğini anlayabiliyorum. Yumruğumu geri çekiyorum ve o da kırılıyor. "Tamam, tamam! Lavabomun altında. Kahretsin, dostum. O benim param. Onu bana o verdi. Ben kazandım."

Bu adama para çalmanın para kazanmakla aynı şey olmadığını anlatacak vaktim yok. Sevgilimle sadece birkaç saatim kaldı ve onları da bu serseriyle harcamak istemiyorum.

Karavanına girip lavaboya doğru ilerlemeden önce ona "Burada kal lan!" diye homurdanıyorum. Ev tam bir felaket ve kokudan bayılmamak için nefesimi tutmam gerekiyor. Lavabonun altında faturalarla dolu eski bir kahve kutusu var.

Bin üç yüz dolar saydım, cebime attım ve sonra geri çıktım.

"Bir dahaki sefere suç işlediğinde gerçek adını kullanma, seni aptal herif."

"Site kaydolmak için lisansımı doğrulamamı istedi," diyor sanki bu durumu daha iyi yapıyormuş gibi.

Kamyonetime doğru yürürken başımı sallıyorum. "Seni bir daha dağımda görürsem," diye uyarıyorum onu. "Seni oradan aşağı atarım."

Kamyonetimi çalıştırıp eve, kızımın yanına koşarken hâlâ dizlerinin üzerindeydi.

Dokuzuncu Bölüm

Vivian

II

Bu hafta hayatımın en güzel haftasıydı," diyorum.

Akşam yemeğinden sonra jakuzide otururken Duncan. Yıldızların başımızın üzerinde elmas gibi parladığı sessiz ve muhteşem bir gece daha. Bir hafta boyunca yürüyüş, ata binme, dağ bisikleti, kano ve tabii ki her fırsatta bu iri yarı, güçlü dağ adamına bindiğim için kaslarım ağrıyor.

"Sana tekrar söyleyeceğim Vivian," diyor Duncan ıslak elini saçlarında gezdirirken, saçlarını tam istediğim gibi geriye atıyor. "Benimle kal. Eve gitme."

"Ama..."

Gözlerindeki aciliyeti görebiliyorum. Çaresizliği. Bu adam bana aşık.

Tıpkı benim ona aşık olduğum gibi.

"Gidemezsin," diyor suyun içinde süzülürken ve iri elleriyle bedenimi kavrarken. Kararlı bir

Yüzünü benimkinden birkaç santim uzakta gezdirirken gözlerindeki bakış. "Sen buraya, benim yanıma aitsin. Şirketini sat. Evlen benimle. Benimle bir aile kur. Bunun tek cevap olduğunu görmelisin. Bu kader."

"I..."

Ona inanmak istiyorum. Evet demek istiyorum ama sadece birkaç gün oldu. Kafam çok karışık ve onun muhteşem kahverengi gözleri de bu konuda yardımcı olmuyor.

Benimle ilgileneceğini biliyorum. Beni güvende tutmak için elinden geleni yapacağını biliyorum. Beni dolandıran pislikten paramı bile geri aldı, ki bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim. O benim koruyucum ve kollayıcım olacak. Bana zarar gelmesine izin vermeden ölecek.

"Sana şehir kızı derken yanılmışım," diyor suyun altında bana sarılırken. "Sen baştan aşağı bir dağ kızısın. Bunu şimdi çok net görebiliyorum. Her ormanda, her nehirde, her gölde yüzünün aydınlandığını gördüm. Sen dağlara aitsin, Vivian. Sen bana aitsin."

Buradan ayrılmayı hayal bile edemiyorum. O trene binip havaalanına gitmeyi her düşündüğümde midem bulanıyor.

Bu harika adamın ülkenin diğer ucunda olduğunu bile bile New York'a nasıl geri dönebilirim? Bu mükemmel adamla bu muhteşem jakuzide olmak varken nasıl yalnız daireme geri dönebilirim? Ve her şeyi bırakıp hayallerimin erkeğiyle bu güzel dağ kasabasında yaşama şansım varken nasıl ruhumu emen işime geri dönebilirim?

Yavaşça öne doğru eğiliyor, dudakları dudaklarımın üzerinde süzülüyor. "Benimle kal bebeğim. Seni sonsuza kadar yatağıma bağlamama izin verme. Benimle ol. Benim kızım ol. Erkeğin olmama izin ver."

Alt dudağı benimkini sıyırdığında inliyorum. Sıcak nefesinin tadını alabiliyorum ve bu beni sersemletip başımı döndürüyor.

Öpücük almak için çenemi yukarı kaldırıyorum ama o başını başka tarafa eğerek bana işkence ediyor.

"Ne diyorsun?" diye fısıldar.

"Ben... Ben... Ben kalacağım."

Beni daha sıkı kavlıyor. "Gerçekten mi? Ciddi misin?"

Nasıl hayır diyebilirim? Nasıl gidebilirim? Gidemem. Ben buraya, onun yanına aidim. Olmayı tercih edeceğim başka bir yer yok.

"Ciddiyim," diyorum, içimi bir rahatlama dalgasının doldurduğunu hissederek. Şimdi bunu yaptığıma göre, bunun doğru seçim olduğunu biliyorum. "Senin olmak istiyorum."

Öne atılıyor ve beni daha önce hiç öpmediği gibi öpüyor. Başımı döndüren hevesli bir yoğunlukla ağzıma sahip olurken diline karşı inliyorum.

"Hayatının her günü bu karar için minnettar olmanı sağlayacağım."

O büyük, talepkâr eller aniden beni döndürüyor. Kalbim küt küt atarken, küvetin kenarına doğru bastırıldığımda bikinimin alt kısmını aşağı çekiyor.

"Hiçbir şeyden pişman olmayacaksın."

Zaten bilmiyorum. Şimdiden hiç olmadığım kadar mutluyum.

Arkamda pozisyon alırken kocaman avuç içleri çıplak kıkıranaklarımı sıkıyor. Amım tamamen

dağ erkeğimin aç gözlerinin önüne serdim. Her bir parçayı görebileceğini bildiğim için kızarıyorum. Bu manzara karşısında alçak sesle aç bir hırıltı çıkarırken amım zonklamaya başlıyor.

Saklamak ya da uzaklaştırmak için bir dürtü yok. Duncan yeni bir yanımlı ortaya çıkardı. Bana aşağıdan bakmasını seven bir yanımlı. Bu vahşi yeni yanımlı, ağrıyan amımı almasını istiyor. Ona ve yükselen sikine doyamıyor.

Bir başka aç hırıltıyla, erkeğim kemerli omurgamı titreten bir açlıkla üzerime atılıyor.

Ağzı karıncalanan amcığımla birleşiyor ve sanki damarlarımda sıcak bir şimşek çakıyor. Güçlü dilini içimde hissettiğimde bir iniltiyle başımı eğiyorum. Dudakları ve dili... her yerdeler. Amansız ve durdurulamaz bir şekilde beni yiyip bitiriyor, sanki beni boşaltmak için yanıp tutuşuyor.

"Oh kahretsin," diye inliyorum zevk arttıkça. Omzumun üzerinden ona bakıyorum ve gözlerimiz buluşuyor. Tüm vücudu gergin ve sert, sanki o da benimle aynı yoğun mutluluğu hissediyor.

Milyon yıl geçse de Duncan gibi iri yarı bir adamla birlikte olacağımı düşünmezdim. Hep inek, entelektüel bir tiple ya da utangaç, sessiz bir muhasebeciyle birlikte olacağımı düşünmüştüm.

Gizliden gizliye arzuladığım şeyin güçlü, kendine güvenen alfa tipi olduğunu hiç bilmiyordum. Testosteronu sadece gücünden fazla olan biri. Bir dağda yaşayabilen ve yaşlı bir meşe ağacının gövdesine çömelebilen biri.

Duncan kendi başıma hayal edebileceğim herkesten daha iyi.

Artık onun benim için doğru kişi olduğunu bildiğimden, başka biriyle yetinmediğim için mutluyum.

"Tadin çok güzel," diye inliyor ağrıyan klitorisimi dillerken.

Ayak parmaklarım suyun içinde kıvrılmış, gözlerim kapalı.

Sakallı ağzına boşalmaya çok yaklaştım.

Köpükler etrafımızda yükselirken ben küvetin kenarına tutunuyorum. Güçlü elleri kıcımin yanaklarını ayırıyor ve daha derine dalıyor, sanki şimdiye kadar yaşadığım en güçlü orgazmı benden çıkarmaya çalışıyormuş gibi amımı dilliyor.

İşe yarıyor.

Orgazm bir anda ortaya çıkıyor ve beni öyle bir çarpıyor ki onun adını haykırıyorum. Duyularım zevk içinde boğuluyor. Tekrar ığlık atarken sırtım kavisleniyor, sıcaklık -güzel sıcaklık- amımdan fışkırırken gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor ve sonra vücudumdan geçerek ayak parmaklarıma kadar iniyor.

Her şey bittiğinde titriyorum. Sıcak küvetin pürüzsüz kenarına tutunurken kontrolsüzce titriyorum.

Duncan elinde büyük, sert aletiyle sudan çıkana kadar nefesimi zor tutuyorum.

Kalamı kavrayıp kalın kafasını karıncalanan kedi dudaklarıma doğru yönlendirirken "Oh fuck," diye fısıldıyorum. O kadar ısılağım ki, benim için çok büyük olmasına rağmen kolayca içeri kayıyor.

Amımın bu kadar dolu olmasının verdiği güzel hisle inliyorum. Mükemmel siki her santimini dolduruyor.

Uzun süre dayanamayacağım... şimdiden vücudumda güçlü bir orgazmın daha patlamak üzere olduğunu hissediyorum. Onları içimden çok kolay çıkartıyor. Sanki beni patlatmak için ne yapması gerektiğini biliyor.

Kalçalarımı sertçe kavraması, derin seksi homurtuları, doyamıyormuş gibi içeri ve dışarı iterken ileri geri sallanmanın gücü... Hepsi çok fazla.

Duncan daha sert, daha derine itip beni kendine ait kılarken su etrafımıza şiddetle sıçırıyor.

Sert aleti içimde doğru noktaya çarpıyor ve orgazmımı engelleyen lanet kırılırken çığlık atıyorum ve aniden sıcak mutluluk ve zevk dalgalarıyla doluyorum.

Erkeğim sert sikini zonklayan amımın içine yerleştiriyor ve sıcak yükünü içimin derinliklerine bırakıyor.

Başımı eğiyorum ve vücuduma boşaldığını hissettiğimde inliyorum. Bu duyguya bayılıyorum... Doyamıyorum.

Son damla vücudundan çıkıp benimkine girene kadar kendini içimde tutuyor. Ancak o zaman elleri kalçalarımnda gevşiyor. Derin bir nefes alıyor ve kısık bir inilti çıkarıyor.

"Çok sert davrandıysam özür dilerim," diye fısıldıyor çekilirken ve suya batarken.

Arkamı dönüyorum ve sıcak su boynuma gelene kadar gevşek bedenimi aşağı kaydırıyorum.

Çok sert olduğu için sürekli özür diliyor ama ben seviyorum. Hiçbir şeyi değiştirmedim. Onun gücünü üzerimde hissetmeyi seviyorum. Kendimi karşı konulmaz hissettiriyor, sanki ne kadar uğraşırsa uğraşsın kendini tutamıyor.

Suyun içinden süzülüp kucağına yerleşiyorum ve o büyük, lezzetli dövmeli kollarını bana doladığında inliyorum.

Beni hiç bırakmayacakmış gibi tutarken, "Böyle hoşuma gidiyor," diye fısıldıyorum. "İyi hissettiriyor."

Alnımdan öpüyor ve beni atan kalbine doğru tutarken inliyor.

İşte bu... Bu kararımı kolaylaştırıyor.

İkinci bir düşünce, şüphe ya da fikrimi değiştirme olmayacak.

İhtiyacım olan
tek şey bu. Tek
istediğim bu.

Tam burada, dağlarda Duncan'la birlikte...

Bu her şey.

Sonsöz

Vivian

İki yıl sonra.

II

Neden bu kadar uzun sürdü?" Sırtarak soruyorum
Arkadan gelen Duncan'a bak.

Beni buraya ilk kez getirdiği günü hâlâ hatırlıyorum. Pek çok ilkin yaşandığı bir gündü. Deli gibi terliyordum ve ona zar zor ayak uydurabiliyordum. Ama şimdi bana bakın, terlemiyorum bile!

"Senin önden gitmene izin verdim çünkü sen öndeyken manzara çok daha güzel," diyor sırtarak.

"Evet, doğru," diyorum, ona yetişmesine izin verirken gözlerimi şakacı bir şekilde deviriyorum.

Küçük bebeğimiz sırtına bağlanmış, Duncan'ın büyük omzunun üzerinden bana gülümsüyor.

"Ne düşünüyorsun, Max?" Onlar yaklaşırken ona soruyorum. "Sence babam annemin kazanmasına izin mi veriyor yoksa

çok mu yaşlı?"

Sevinçle ciyaklıyor ve Duncan'ın büyük omzunu tokatlıyor. "O da benimle aynı fikirde," diyorum omuz silkerek. "Sen de duydun kendin."

Duncan sert bir bakışla bana doğru yürüyor. O üzerimde yükselirken ben yerimde durup ellerimi kalçalarımaya koyarak ona bakıyorum.

"Şanslısın ki sırtımda bir yaşında bir çocuk var yoksa bu sözleri sana ödetirdim."

Tüm vücudum titriyor. Duncan'ın bana sözlerimin bedelini ödetmesine bayılıyorum. Her zaman bir şeyin üzerine eğilmemi ve o beni arkadan götürürken mutluluk içinde çığlık atmamı içerir.

"Eve gittiğimizde bana ödetebilirsin," diyorum flörtöz bir bakışla. "Belki Bay Maxy uykuya daldığında."

Duncan beni aç bir bakışla izlerken kısık bir hırıltı çıkarıyor. Bana doğru uzanıyor ama elinden kurtuluyorum. "Maxy uykuya daldıktan sonra."

Dağ patikasında ilerlemeye devam ediyorum, ateşli dağ adamı kocamın gözlerinin kışımada olduğunu bildiğim için her adımda kalçalarımı biraz daha sallıyorum.

Greene Dağları'nda kalmaya karar verdikten yaklaşık üç gün sonra evlendik. Hayatımın en iyi kararıydı.

Moda şirketimi beş milyon dolara sattım, New York'tan ayrıldım ve bir daha arkama bakmadım. Ailem çıldırdı ama onlardan uzak kalmanın tadını çıkarıyorum. Artık sadece yılda bir ya da iki kez ziyarete geldiklerinde annemin çılgınlıklarıyla uğraşmak zorunda kalıyorum. Bu iyi oldu.

Bu inanılmaz adamla birlikte bu muhteşem şehirdeki yeni hayatıma alışmam hiç zaman almadı. Yaklaşık iki saniye içinde hamile kaldım ve Max'e sahip olmak bir rüyanın gerçekleşmesiydi. O dünyadaki en iyi bebek. Küçük aileme bayılıyorum.

Ama beni ne kadar meşgul etseler de, yaratma arzum geri gelmeye başladı.

Yeni bir moda markası kurmayı düşünüyordum, ama bu sefer doğru olanı yapacağım. Çevreye duyarlı tüketiciler için sürdürülebilir kıyafetler.

İşlevsel, dayanıklı ve en önemlisi güzel olacaklar.

Geçen gün Duncan'a bundan bahsettim ve o da tamamen destekledi. Tüm hayallerimi gerçekleştirmemi istiyor. Hayatta hiç pişmanlık duymamı istemiyor. Onu bu kadar çok sevmemin nedenlerinden biri de bu.

Sadece onu markamın erkek modeli olmaya ikna etmenin bir yolunu bulmalıyım...

"Anne!" Max arkamdan bağılıyor. Arkamı döndüğümde gülümsüyorum. "Yarış!"

"Benimle yarışmak mı istiyorsun?"

Kocaman gülümseyen başını aşağı yukarı sallıyor.

"Bilmiyorum... Babamın annemi yakalayacak kadar hızlı olduğunu sanmıyorum."

Max daha da geniş sırtıyor. Duncan da öyle.

Sahiplenici dağ erkeğimin gözlerinde o bakış beliriyor ve bir ciyaklamayla arkamı dönüyorum. Patikada olabildiğince hızlı koşuyorum, ama erkeğim yine de beni yakalıyor.

Beni kocaman kollarının arasına aldı, omzuna attı ve ikimizi de taşıyarak dağa doğru devam etti.

sanki hiç ağırlığımız yokmuş gibi.

"Hepimiz kazandık!" Dağın tepesine vardığımızda Max şöyle diyor.

"Kesinlikle öyle," diyorum seksi dağ erkeğim beni ayaklarımın dibine indirirken, büyük koruyucu kollarını etrafımda dolaştırıyor. Dünyanın en şanslı kadını olduğumu bilerek onun güzel kahverengi gözlerine bakıyorum. "Kesinlikle başardık."

Sonsöz

Duncan

Yirmi beş yıl sonra.

Bu mükemmel kadınla iki buçuk yıl ve ben
Ayrı kaldığımız her saniye onu özleyorum.

Dağlarda birlikte güzel bir hayat kurduk ve her gün yeni
bir macera gibi. Cehennem gibi bir yolculuk oldu.

"Neye gülüyorsun?" Vivian küvetin diğer tarafından beni
izlerken sırıtarak soruyor. Aradan dört çocuk geçti ve o
her zamanki gibi güzel. Hâlâ ne zaman odaya girse kendimi
ona hayranlıkla bakarken yakalıyorum.

Güzel kahverengi saçlarını dağınık bir şekilde topuz
yapmış, mavi gözlerini şakacı bir şekilde bana dikmiş.

"Bilmek istemez miydin?" Sırıtarak söylüyorum.

"O kadar uzun zamandır birlikteyiz ki hakkınızdaki her şeyi zaten biliyorum Bay Dove."

Kıkırdıyorum. "Böyle mi düşünüyorsun?"

Başını eğiyor ve bana sırtıyor. "Ben de bunu biliyorum."

"Pekala," diyorum omuz silkerek, muhteşem dağ manzaramıza bakarken. Vivian'ın sürdürülebilir giysiler üreten şirketi popüler olduktan sonra eyalette herhangi bir yer satın alabilirdik ama biz burada kaldık. Biz ikisi de bu evi ayrılamayacak kadar çok seviyor.

"Benden bir şey mi saklıyorsun, Bay Dağ Adamı?" diye soruyor o keskin mavi gözleriyle beni analiz ederken. "Sır mı saklıyorsun?"

Bir süredir sakladığım bir sırrı düşündüğümde kıkırdıyorum uzun bir süre.

"Belki." "Anlat bana."

"Bundan ne çıkarım olacak?"

Göğsüme vuruyor. "Söyle bana."

Başparmağımı ve işaret parmağımı dudaklarımın üzerinde fermuar çeker gibi gezdiriyorum.

Nefes nefese kaldı. "İyi. Ne istiyorsun?"

Muhteşem karıma bakarken sırtıyorum. Elli bir yaşında ve onunla ilgili hiçbir şeyi değiştirmedim.

"Sana söyleyeceğim," diyorum o pırl pırl mavi gözler bana dikilirken. "Ama sonra bikiniyi çıkarmanı istiyorum-"

"Tabii ki."

"-Özür dilerim, daha bitirmedim."

Kollarını kavuşturuyor ve bana ters ters bakmaya çalışıyor ama o gülümsemeyi görebiliyorum.

"O bikiniyi çıkarmanı, gelip kocanın kocaman vücuduna sarılmanı, o küçük tatlı amcığını

ve bana daha önce hiç binmediğin gibi bin." Nefesi kesilir ve dudaklarını yalar.

"Pekala," diyor çenesini kaldırırken. "Anlaştık. Şimdi benden hangi sırrı saklıyorsun?"

"Tanıştığımız gün. Hatırlıyor musun?"

"Bunu nasıl unutabilirim? Sana tam cepheden gösterdim."

Görüntü zihnimde tekrarlandıkça sırtıtıyorum. Beynime kazındı. O anın her çarpıcı detayını hala hatırlıyorum.

"Sonra seni Greene Mountain Lodge'a götürdüm."

"Evet..."

"Ve tamamen doluydu."

"Tamam mı?"

"İşin sırrı..." Ona işkence ederek uzatıyorum. "Benimle kalman için önceden arayıp son odaya kadar rezervasyon yaptırdım."

Ağzı açık kalıyor ve şok içinde bana bakıyor.

Gülmekten kendimi alamıyorum.

Bana gülümserken başını sallıyor, yanakları tanıştığımız günkü gibi kızarıyor.

"Neden şaşırmadım?" diye soruyor sonunda. "Siz, Mr. Dove, sen bir alçaksın."

"Hayır. Ben her zaman istediğimi alırım ve benim istediğim de sendin."

Gözlerimin içine bakarken gülümsüyor. Bana böyle baktığında kendimi her zaman dünyanın en şanslı erkeği gibi hissediyorum.

"Bir anlaşma yapmıştık. Bikini. Kaybet onu."

Gözlerini şakacı bir şekilde devirerek iç geçiriyor ve sonra soyunmaya başlıyor.

O bikini küvetin kenarından uçup giderken ve muhteşem çıplak karım kayarak kucağıma otururken sikim taş gibi sertleşiyor.

Kalın shaftımı kavırıyor ve üzerinde aşağı kayarken inliyor.

"Sen bir alçaksın," diyor boyuma binmeye başlarken, sıcak su her tarafımıza sıçrıyor. "Ama o odaları ayırttığın için teşekkür ederim."

"Senin için bütün pansiyonu rezerve ederdim." Onun için her şeyi yaparım.

Karım.

Ruh eşim.

Şehirli kızım dağ kadınına dönüştü.

Hayallerim gerçek oldu.

Son!

Daha fazla dağ adamı!

[Dağlarda Kaybolmak](#)

[Dağlardaki Arzu](#)

[Dağlardaki Tutku](#)

[Dağlarda Bulundu](#)

[Dağlarda Huysuz](#)

[Dağlarda Özlem](#)

[Sabitlenmiş Dağ Adamı](#)

[Dağ Adamı Kurtarıldı](#)

[Dağ Adamı Alındı](#)

[Dağ Adamım İlham Perisi](#)

[Dağ Adamı Kutu Seti](#)

Hepsi Kindle Unlimited'ta!

Gelin ve özel Facebook Grubuma katılın!

OTT Aşığı Olmak İçin Buraya Tıklayın!

Olivia T. Turner'ın VIP okuyucuları için özel bir grup. Olivia ile etkileşime geçmek, en son OTT haberlerini almak, kapaklara ilk bakış, tanıtımlar, özel alıntılar, çekilişler ve daha fazlası için gelin!

Katılmak için Üst Düzey Alfa Erkeklerini sevmelisiniz!

Sesli Kitaplar

Tüm sesli kitap koleksiyonuma göz atın!

En sevdiğiniz OTT hikayelerinden her zaman daha fazlasını ekliyorum!

[OTT Sesli Kitaplar](#)

OTT'ye Takıntılı Olun

En son OTT haberleri için e-posta listeme kaydolun ve başka hiçbir yerde bulamayacağınız ücretsiz bir kitap kazanın!

TAKINTILI

Olivia T. Turner tarafından
Posta Listesine Özel!

Ofisimin penceresinden dışarı baktığımda ve onu yan binada gördüğümde, ona sahip olmam gerektiğini biliyorum.

Sırf ona yakın olmak için çalıştığı bütün şirketi satın aldım.

Ofisimde bana bağlı olarak çalışacak.

Alttan, üstten, yandan; her pozisyonda birlikte çalışacağız.

Bu genç masum kız, çalışanlarımı çok çalıştırdığımı öğrenecek.

Ve yeni zengin CEO'sunun şimdiden ona takıntılı olduğunu.

Bu baskın ve güçlü CEO fazla mesai için yalvarmanıza neden olacak! Sadece bana mı öyle geliyor yoksa takım elbiseli ve kravatlı ateşli kaslı bir alfadan daha iyi bir şey yok mu!

Tüm kitaplarım sıfır hile ve garantili tatlı bir HEA ile GÜVENLİDİR. Keyfini çıkarın!

**Ücretsiz kopyanızı almak için
buraya tıklayın!**

Beni takip edin.

Olivia T. Turner'ın kitaplarının tam listesine şu adresten ulaşabilirsiniz:

www.OliviaTTurner.com

amazon.com/author/oliviattturner

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.